

ΣΑΡΕΣ THEMEN

ΤΕΥΧΟΣ #22

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

ΒΑΣ. ΟΛΓΑΣ 66. ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ.
ΕΝΑΣ ΤΟΠΟΣ ΜΝΗΜΗΣ.

&

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ : ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

8 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΠΥΡΟ ΠΕΓΚΑ

REUNIONS 1963 / 73 / 83 / 93

ΕΙΔΑ - ΕΜΑΘΑ - ΑΚΟΥΣΑ

ΦΑΚΕΛΟΣ GOETHE-INSTITUT

Μια ιστορία ανταλλαγής, διαλόγου, εμπιστοσύνης και προσφοράς στον πολιτισμό.

Σελίδες 4 - 19

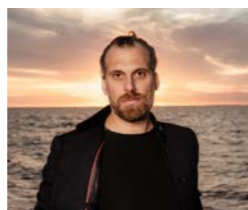
Ο πρώην διευθυντής του ινστιτούτου Peter Panes εξηγεί γιατί το Goethe μπορεί να κρατηθεί σε πλήρη λειτουργία.

Το κτίριο της Βασιλίσσης Όλγας 66, παλιές και νέες ιστορίες.

Ο Γιάννης Κωνσταντίνου ('84) μιλά για τη σημασία που έχει το κτίριο του παλιού Γερμανικού για τους κατοίκους της γειτονιάς.

Η Κατερίνα Ζάχου ('81) μας συστήνει την καθηγήτρια γερμανικών Hannelore Ochs και τη «βλάσφημη» γερμανόφωνη λογοτεχνία.

Τα μέλη του ΔΣ του ΣΑΓΕΣ θυμούνται ιστορίες από τη ζωή στη Βασιλίσσης Όλγας 66 και το κτίριο του σχολείου: από τους πίνακες που ανεβοκατέβαιναν στις τάξεις, μέχρι την τουαλέτα-καπνιστήριο και την κοπάνα στο καφέ «Σάκης».

IMPRESSUM

ΣΑΓΕΣ THEMEN

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΕΔΡΑ: ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 9^ο ΧΛΜ ΠΥΛΑΙΑΣ-ΘΕΡΜΗΣ, ΦΟΙΝΙΚΑΣ 55102, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛΕΦΩΝΟ 2310-475-900
 ΕΚΔΟΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ | ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΑΝΑ ΚΑΝΤΣΑ
 ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: www.sages.gr | email: info@sages.gr
 ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('81), ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΥΑ ΝΑΟΥΜ ('04), ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΝΑΝΑ ΚΑΝΤΣΑ ('85), ΕΙΔΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ('75), ΤΑΜΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΑΛΕΡΗΣ ('83), ΜΕΛΗ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΙΝΟΚΑΛΙΩΤΗΣ ('98), ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΙΔΟΠΟΥΛΟΥ ('63), ΑΝΝΑ ΓΚΛΕΓΚΛΑΚΟΥ ('82), ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑΣ ('96) ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟ ΜΕΛΟΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΡΕΦΤΙΤΣΗ ('04)
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ: ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ('75), ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('81), ΝΑΝΑ ΚΑΝΤΣΑ ('85), ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΑΝΝΑ ΤΣΟΛΑΚΗ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ο Αριστοτέλης Χαϊτίδης ('01) παρουσιάζει την ομώνυμη ταινία που περιγράφει την πορεία της οικογένειάς του από το Μόναχο στη Θεσσαλονίκη και στο γερμανικό σχολείο.

Σελίδες 22 και 23

Ο Σπύρος Πέγκας ('86) μιλά για το συναρπαστικό ταξίδι των δημοτικών εκλογών και τη Θεσσαλονίκη του αύριο.

Σελίδες 24 και 25

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ...

Τα reunion των τάξεων που αποφοίτησαν το 63, το 73, το 83 και το 93

Σελίδες 26 και 27

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ

Από τις εκθέσεις της Κλεοπάτρας Χατζηγιώση ('82) και της Αγγέλικας Παναγιωτίδου ('83) μέχρι τα νέα καθήκοντα της Σύνθιας Σάπικα ('86) στην ΕΡΤ-3 και την ταινία «Dolls of Dresden», στην οποία συνεργάστηκαν πέντε απόφοιτοι.

Σελίδες 28 και 29

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Κωδικός Β. Όλγας 66!

Κωδικός Βασιλίσσης Όλγας 66. Αυτός είναι ο τίτλος του 22ου τεύχους του ΣΑΓΕΣ-Themen που ετοιμάσαμε λίγο πριν τα Χριστούγεννα του 2024. Προήλθε από την ανάγκη ως Σύλλογος των Αποφοίτων της Γερμανικής Σχολής να στηρίξουμε έναν πολιτιστικό φορέα που πρόσφερε και προσφέρει στον πολιτισμό της Θεσσαλονίκης και στην προσέγγιση της Ελλάδας και της Γερμανίας. Και να υποστηρίξουμε ένα χώρο και ένα κτίριο, με το οποίο ένα μεγάλο κομμάτι των παλιών μαθητών και σημερινών αποφοίτων της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης συνέδεσαν τα εφηβικά τους χρόνια. Γιατί στο κτίριο της Βασιλίσσης Όλγας 66 μάθαμε γερμανικά, παίξαμε μπάσκετ, δημιουργήσαμε φιλίες και φλερτάρουμε. Εκεί βάλαμε τις βάσεις για την υπόλοιπη ζωή μας.

Γι' αυτό και ως ΔΣ του ΣΑΓΕΣ εκφράσαμε έγκαιρα και με σαφή τρόπο την απόλυτη στήριξή μας στο ινστιτούτο Goethe της Θεσσαλονίκης, δηλώσαμε αντίθετοι σε οποιαδήποτε σκέψη να μπουν τίτλοι τέλους ή να περιοριστεί η λειτουργία αυτού του σημαντικού πολιτιστικού ιδρύματος ή να περιοριστεί το έργο του.

Γιατί όπως σημειώναμε και στη σχετική ανακοίνωση:

-το ινστιτούτο Goethe της Θεσσαλονίκης, από το 1955 που ιδρύθηκε, προσφέρει στην πόλη πολύτιμες υπηρεσίες πολιτισμού, με δεκάδες διοργανώσεις και συνεργασίες με μεγάλους πολιτιστικούς οργανισμούς και θεσμούς της Θεσσαλονίκης, όπως το MOMus, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τα Δημήτρια και η Διεθνής Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης.

- το ινστιτούτο Goethe έχει σημαντική συμβολή στην εξάπλωση της γερμανικής γλώσσας με τα μαθήματα εκμάθησης που διοργανώνει εδώ και χρόνια και στα οποία έχουν συμμετάσχει δεκάδες Θεσσαλονικείς και Βορειοελλαδίτες. Παράλληλα συμμετέχει σε πολιτιστικά προγράμματα και διατηρεί μια εξαιρετική βιβλιοθήκη.
- το ινστιτούτο Goethe επιδεικνύει μια μεγάλη εξωστρέφεια με τη δημιουργία

τοπικής δημιουργικής κοινότητας, τη διοργάνωση σεμιναρίων και με την επιμόρφωση ή χρηματοδότηση διαφόρων σχεδίων νέων δημιουργών της Θεσσαλονίκης.

■ το ινστιτούτο Goethe αποτελεί έναν χώρο που εστιάζει στη συνάντηση ανθρώπων, το διάλογο, την από κοινού μάθηση και τη δημιουργία μιας κοινής αντίληψης.

■ το ινστιτούτο Goethe στη Θεσσαλονίκη έδωσε σάρκα και οστά στην αποκέντρωση, μια έννοια που τόσο ευλαβικά τηρείται στη Γερμανία. Η οποιαδήποτε σκέψη να περιοριστεί η λειτουργία του ή να μετατραπεί σε ένα υποκατάστατο του Γραφείου της Αθήνας αντιβαίνει αυτή τη βασική φιλοσοφία.

■ το ινστιτούτο Goethe στεγάζεται σε ένα εξαιρετικής αισθητικής κτίριο, που έχει κτισθεί με βάση τις αρχές του Bauhaus, διαθέτει μια ιδιαίτερη ιστορική και αρχιτεκτονική αξία και δημιουργεί μαζί με το διπλανό Λαογραφικό Μουσείο μια πολύ όμορφη γωνία στο κέντρο της πόλης.

Σε μια εποχή που έχουμε ανάγκη όσο ποτέ τον πολιτισμό, αυτό το σημαντικό ίδρυμα πρέπει να παραμείνει ζωντανό και αλώβητο. Η Θεσσαλονίκη χρειάζεται περισσότερο από ποτέ ένα ισχυρό και δυναμικό ινστιτούτο Goethe.

Τα νέα φαίνεται ότι είναι θετικά. Η γερμανική πλευρά έχει αποφασίσει να κρατήσει ανοικτό το παράρτημα της Θεσσαλονίκης. Αυτό που μένει να διασφαλιστεί είναι η συνέχιση της λειτουργίας του χωρίς περικοπές και χωρίς να μεταβληθεί η Θεσσαλονίκη σε παράρτημα του ινστιτούτου της Αθήνας.

Σε αυτή την προσπάθεια μια μικρή αλλά χρήσιμη συμβολή αποτελεί το σημερινό τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας.

Με την ευκαιρία το ΔΣ εύχεται σε όλες τις απόφοιτες και όλους τους απόφοιτους καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένο το 2024. Με υγεία, χαρές και αλληλεγγύη. Και φυσικά σας περιμένουμε στο ραντεβού μας για το φετινό χριστουγεννιάτικο πάρτι του ΣΑΓΕΣ που θα γίνει την Πέμπτη 28 Δεκεμβρίου στο μπαρ «Le Cercle de Salonique (Βασιλέως Ηρακλείου) μετά τις 9.

GOETHE-INSTITUT

Μια ιστορία ανταλλαγής διαλόγου και εμπιστοσύνης

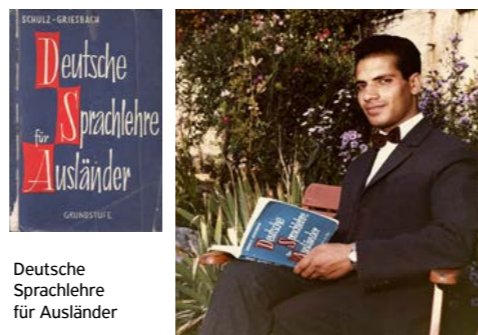

GOETHE INSTITUT

“Deutsche Sprachlehre für Ausländer”

Το βασικό εγχειρίδιο διδασκαλίας της γερμανικής γλώσσας, το περίφημο “Deutsche Sprachlehre für Ausländer”, εκδόθηκε το 1956 από τον εκδοτικό οίκο Hueber. Το εγχειρίδιο συντάχθηκε από την Dora Schulz (πρώην λέκτορα στη Γερμανική Ακαδημία και ανώτερη υπάλληλο στα κεντρικά γραφεία του Μονάχου) και τον Heinz Griesbach, διευθυντή του Goethe-Institut στο Bad Reichenhall.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του πολιτιστικού έργου του Ινστιτούτου, ως δίαυλου διαλόγου και πολιτιστικής ανταλλαγής, αποτελεί η περιοδεία του Albert Mangelsdorff Quintet. Στη δεκαετία του 1960, στο

Deutsche Sprachlehre für Ausländer

πλαίσιο περιοδειών που διοργάνωσε το Goethe-Institut, ο διάσημος τρομπονίστας είχε την ευκαιρία να δώσει 50 συναυλίες σε 20 ασιατικές χώρες. «Πριν από αυτήν την περιοδεία πίστευα ότι απλώς έπαιζαν λάθος» αναφέρει ο Albert Mangelsdorff για την ασιατική μουσική. Μετά την περιοδεία του, εμπνευσμένος από την τοπική μουσική, κυκλοφορεί το άλμπουμ τζαζ “Now Jazz Ramwong”, το 1964. Η λέξη “Ramwong” στον τίτλο του άλμπουμ αναφέρεται σε έναν ταϊλανδέζικο λαϊκό χορό.

1970-1988

Τις δεκαετίες του '70 και του '80 οι κοινωνικές αλλαγές επηρεάζουν βαθιά το Goethe-Institut, και στα προγράμματα του Ινστιτούτου περιλαμβάνονται ολοένα και περισσότερες θεματικές που αφορούν κοινωνικοπολιτικά και πολιτιστικά ζητήματα.

Η διαίρεση της Γερμανίας παραμένει καθοριστικός παράγοντας για τη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτιστικής πολιτικής των δύο γερμανικών κρατών και παράλληλα πηγή σύγκρουσης και ανταγωνισμού. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας ισχυριζόταν ότι το Ινστιτούτο Goethe εξυπηρετούσε μόνο κατασκοπευτικούς σκοπούς.

Όμως το Ινστιτούτο Goethe επιδεικνύει σταθερά την υποστήριξή του σε θέματα πολιτισμού και τεχνών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι υποτροφίες που δόθηκαν σε καλλιτέχνες από την DAAD (Γερμανική Υπηρεσία Ακαδημαϊκών Ανταλλαγών) σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Goethe της Αθήνας κατά την περίοδο της δικτατορίας.

Η DAAD, κρατώντας κριτική στάση κατά του

αυταρχικού δικτατορικού καθεστώτος, με κύριο εκφραστή τον Johannes Weissert, διευθυντή του Goethe στην Αθήνα, παρείχε σε Έλληνες καλλιτέχνες (μεταξύ των οποίων οι Αλέξης Ακριθάκης, Κωνσταντίνος Ξενάκης, Βλάσης Κανιάρης, Στάθης Λογοθέτης, Κώστας Τσόκλης και Πάννης Ψυχοπαίδης) τη δυνατότητα να μετακινήθουν στο Δυτικό Βερολίνο και να έρθουν σε επαφή με τις ανανεωτικές καλλιτεχνικές τάσεις της εποχής.

1989-1997

Με την πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος το Ινστιτούτο Goethe ξεκινάει την επέκταση της δραστηριότητάς του στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Συνολικά δεκατρία νέα ινστιτούτα άνοιξαν από το 1988 μέχρι το 1994 σε χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, σε συνθήκες που συχνά απαιτούσαν πολλή δημιουργικότητα και αυτοσχεδιαστικό ταλέντο από τους υπαλλήλους, ενώ το 1996 ανοίγουν και τα πρώτα ινστιτούτα στην πρώην Ανατολική Γερμανία, στη Βαϊμάρη και στη Δρέσδη.

Στα μέσα της δεκαετίας του '90, το 1995, και ενώ το διαδίκτυο ήταν ακόμη στα σπάργανα, το Goethe-Institut είναι ήδη online, δύο χρόνια πριν την έναρξη της λειτουργίας της μηχανής αναζήτησης Google.

Goethe-Institut online 1995

Σύντομα θα είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς τη δουλειά του ινστιτούτου χωρίς τον ψηφιακό κόσμο, με αποκορύφωμα το 2020, όταν, λόγω της πανδημίας, οι εκδηλώσεις και τα μαθήματα γλώσσας θα γίνονται για κάποιο διάστημα αποκλειστικά διαδικτυακά.

1998-2007

Οι επιθέσεις στις ΗΠΑ την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έδειξαν στον κόσμο πόσο σημαντικός είναι ο διαπολιτισμικός διάλογος. Οι δραστηριότητες του Goethe-Institut αρχίζουν να επικεντρώνονται στην ενίσχυση της κοινωνίας των πολιτών και στην πρόληψη των συγκρούσεων.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου πολλά ευρωπαϊκά εθνικά πολιτιστικά ιδρύματα συγκεντρώθηκαν, για να σχηματίσουν το δίκτυο EUNIC: European Union National Institutes for Culture, με στόχο την οικοδόμηση εμπιστοσύνης και κατανόησης μεταξύ των ανθρώπων μέσω του πολιτισμού.

2008-Σήμερα

Στις αρχές του 21ου αιώνα το Goethe-Institut ενισχύει τη συνεργασία του με την Αφρική και ανοίγει νέα ινστιτούτα στη γειτονική ήπειρο. Το Goethe-Institut, με προγράμματα για την ενίσχυση της κοινωνίας των πολιτών, υποστηρίζει τους λαούς περιοχών που ζουν σε έκρυθμες συνθήκες (πχ. Αραβική Άνοιξη).

Το 2020 η πανδημία του κορωνοϊού κάνει πιο δύσκολη την παγκόσμια ανταλλαγή με φυσική παρουσία, και το Goethe-Institut ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες με καινοτόμες ψηφιακές μορφές πολιτιστικής και γλωσσικής εργασίας.

Το 2020 θεωρείται χρονιά ορόσημο για το Goethe-Institut, καθώς υποστηρίζει τη γερμανική προεδρία του Συμβουλίου της ΕΕ με ένα διευρυμένο πολιτιστικό πρόγραμμα, που προωθείται από το Υπουργείο Εξωτερικών και απευθύνεται σε περισσότερους από 100 εκατομμύρια ανθρώπους στην Ευρώπη.

Το επίκεντρο των εκδηλώσεων και των εργαστηρίων που πραγματοποιήθηκαν σε μεγάλο βαθμό ψηφιακά, λόγω της πανδημίας, είναι η ενίσχυση της ευαισθητοποίησης των ευρωπαίων πολιτών, η ψηφιακή κοινωνία των πολιτών και η δέσμευση για έναν οικολογικά βιώσιμο μετασχηματισμό στην Ευρώπη.

Για να πετύχει τους μελλοντικούς του στόχους, μέχρι το 2026, το Goethe-Institut έχει θέσει τους εξής βασικούς άξονες:

- Ενίσχυση της διαπολιτισμικής ανταλλαγής και συν-δημιουργικότητας.
- Υποστήριξη ατόμων που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις χώρες τους και δημιουργία ευκολότερων συνθηκών για να επιτευχθεί η μετανάστευση στη Γερμανία.
- Προώθηση της γερμανικής γλώσσας και ενίσχυση της διεθνούς ανταλλαγής γνώσης.
- Οργάνωση δράσεων που βασίζονται στις αρχές της βιωσιμότητας.
- Ενίσχυση μιας ενωμένης Ευρώπης με πολιτιστική πολυμορφία.
- Υποστήριξη καινοτόμων πρακτικών και μεθόδων, με στόχο την αέναη ενημέρωση και εκπαίδευση.

Σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία, το Ινστιτούτο Goethe επενδύει όλο και περισσότερο στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια πολυμερή συνεργασία.

Μετά από 91 χρόνια, παραμένει ένας ζωντανός οργανισμός που εξελίσσεται διαρκώς, χάρη στην ανταλλαγή, τον διάλογο και τις μακρόχρονες σχέσεις εμπιστοσύνης που καλλιεργεί.

GOETHE-INSTITUT

68 χρόνια προσφοράς στην εκπαίδευση και στον πολιτισμό

Το Goethe-Institut Thessaloniki ιδρύθηκε το 1955 και είναι ένα από τα παλαιότερα Ινστιτούτα στο παγκόσμιο δίκτυο του φορέα. Από τη μέρα που άνοιξε τις πόρτες του στη Θεσσαλονίκη έχει έναν πολύ βασικό στόχο: Να συμβάλει στην καλλιέργεια καλών σχέσεων μεταξύ της Γερμανίας και της Ελλάδας, να ενισχύσει τον ελληνο-γερμανικό διάλογο σε θέματα πολιτισμού, εκπαίδευσης και πληροφόρησης και να συστήσει τον γερμανόφωνο πολιτισμό στους κατοίκους της πόλης.

Η διευθύντρια του Ινστιτούτου **Beate Köhler**, η **Μαριάννα Πυλωρίδου**, Διευθύντρια Τομέα Πληροφόρησης & Βιβλιοθήκης, η **Χριστίνα Καριπίδη**, Διευθύντρια του Γλωσσικού Τμήματος, ο **Άρης Καλόγνης**, συντονιστής του πολιτιστικού προγράμματος και ο **Σωτήρης Σταμπουλής**, συνεργάτης προγραμμάτων, μας ενημερώνουν για εκπαιδευτικά προγράμματα,

γλωσσικά τμήματα, τις πολιτιστικές εκδηλώσεις του 2024 και τις δυνατότητες της υπερσύγχρονης βιβλιοθήκης.

Το Goethe-Institut αποτελεί τον παλαιότερο φορέα, με τη μεγαλύτερη εμπειρία στον χώρο εκμάθησης αλλά και διεξαγωγής διεθνώς αναγνωρισμένων εξετάσεων Γερμανικών στη Θεσσαλονίκη, προσφέροντας τμήματα για όλα τα επίπεδα γλωσσομάθειας, καθώς και μια μεγάλη γκάμα online τμημάτων, προσαρμοσμένων στις σύγχρονες ανάγκες για ευέλικτο τρόπο εκμάθησης Γερμανικών από κάθε γωνιά της Ελλάδας.

Το Ινστιτούτο παρέχει επίσης μαθήματα Γερμανικών για επιχειρήσεις ή άλλες επαγγελματικές ομάδες με εξατομικευμένες ανάγκες, προετοιμάζει όσους επιθυμούν να λάβουν μέρος σε εξετάσεις πιστοποίησης γλωσσομάθειας και μέσω του Τμήματος Εκπαιδευτικής Συνεργασίας, υποστηρίζει καθηγητές, σχολεία και φορείς στη διεξαγωγή του μαθήματος των Γερμανικών.

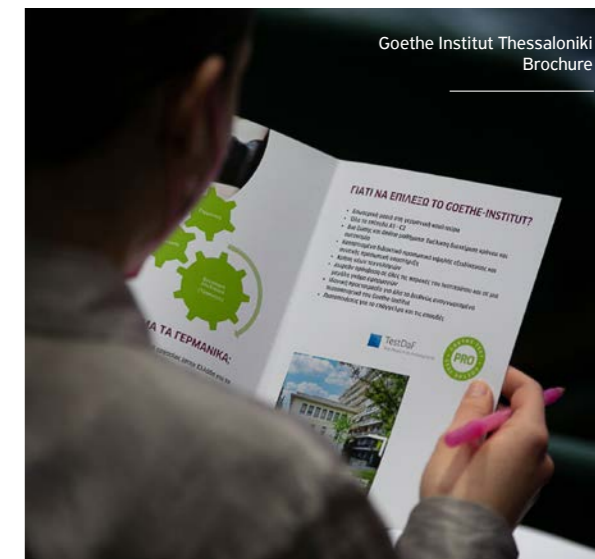
Τα προγράμματα εκπαιδευτικής συνεργασίας στηρίζουν πολύπλευρα την ενδυνάμωση της εκπαιδευτικής κοινότητας. Μέσα από προγράμματα ανταλλαγών, υποτροφιών, μετεκπαίδευσης και ένα πλήθος εκδηλώσεων για καθηγητές και μαθητές, προωθείται όχι μόνο η γερμανική γλώσσα και πολιτισμός, αλλά και η ανάπτυξη δεξιοτήτων που αφορούν το μέλλον. Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η έκθεση **What The Future Wants**, που εξοικειώνει μαθητές/τριες με θέματα και προκλήσεις που αφορούν το ψηφιακό τους μέλλον, όπως και η έκθεση **Fakeless**, που στοχεύει στη βελτίωση της συνειδητής χρήσης των ειδήσεων και των μέσων ενημέρωσης από ανθρώπους όλων των γενεών.

Και οι δύο εκθέσεις προσφέρονται, μαζί με άλλα ενδιαφέροντα προγράμματα, για εκπαιδευτικές επισκέψεις στο Goethe-Institut Thessaloniki εντός του 2024. Το 2024 πρόκειται επίσης να λειτουργήσει για δεύτερη χρονιά το πρόγραμμα **Grün Goethe**, αυτή τη φορά με σχολεία όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης στην περιφέρεια Θεσσαλίας. Το πρόγραμμα αποσκοπεί στην καλλιέργεια των στάσεων, των γνώσεων και των δεξιοτήτων που απαιτούνται σήμερα για τη βιώσιμη ανάπτυξη, και στη δημιουργία πράσινης κοινότητας και δικτύου υποστήριξης και ανταλλαγής γνώσης εντός της μαθητικής κοινότητας.

Ένας από τους πιο όμορφους και αγαπημένους στο κοινό χώρους του Ινστιτούτου είναι η βιβλιοθήκη του. Σχεδιάστηκε ως ένας μοντέρνος χώρος μάθησης και συνάντησης, ελεύθερος για όλους και όλες που επιθυμούν να μελετήσουν ή να εργαστούν, έχοντας παράλληλα πρόσβαση εντελώς δωρεάν σε σύγχρονα media στη γερμανική αλλά στην ελληνική γλώσσα καθώς και πηγές πληροφόρησης γύρω από θέματα νέων τάσεων και σύγχρονου γερμανικού πολιτισμού. Η βιβλιοθήκη προσφέρει παράλληλα τη δωρεάν ψηφιακή βιβλιοθήκη του **Goethe-Institut Onleihe**, αλλά και τον ψηφιακό κατάλογο OPAC (Online Access), που επιτρέπει την αναζήτηση σε όλους τους τίτλους της φυσικής βιβλιοθήκης. Εκτός από καθηγητές/-ριες και σπουδαστές γερμανικών επισκέπτονται τη βιβλιοθήκη πολλοί φοιτητές/-ριες και ένα ευρύτερο κοινό κάθε ηλικίας.

Στους χώρους της μπορεί να βρει κανείς μεταξύ άλλων το **“Maker-space”**, έναν πρωτοποριακό χώρο για εργαστήρια και σεμινάρια πάνω σε θέματα όπως η ρομποτική, το 3D printing, το gaming, οι κατασκευές, ο γραμματισμός στα media, κ.α., για παιδιά, εφήβους αλλά και ενήλικες. Στο πλαίσιο του προγράμματος Fakeless θα προσφέρει εντός του 2024 μια σειρά εργαστηρίων για εφήβους και ενήλικες αφιερωμένων στην τεχνητή νοημοσύνη, το εντοπισμό των fake news και την ασφαλή χρήση του διαδικτύου. Αξίζει να σημειωθεί και η δράση της ειδικά διαμορφωμένης παιδικής και εφηβικής βιβλιοθήκης, η οποία έγινε ιδιαίτερα γνωστή μέσω των εργαστηρίων μάθησης «Βιβλιοθήκη» για σχολεία και του **Kinder-thek**, που δίνει το «παρών» κάθε χρόνο, με ποικίλες δράσεις και εκπαιδευτικά προγράμματα.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΕΧΕΙ ΕΝΑΝ ΠΟΛΥ ΒΑΣΙΚΟ ΣΤΟΧΟ: ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Συνεπές στο ραντεβού του θα είναι το Ινστιτούτο το 2024, όπως κάθε χρόνο, με αγαπημένα προς το κοινό προγράμματα, όπως η ενημερωτική εκδήλωση καριέρας που θα πραγματοποιηθεί στα μέσα Ιανουαρίου, η Βιβλιοθήκη Μυστηρίου (διαδραστικά παιχνίδια ρόλων αστυνομικού μυστηρίου), η συμμετοχή στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης, με προσκεκλημένους γνωστούς Γερμανούς συγγραφείς, ενδιαφέροντα πάνελ, εκθέσεις, και η καθιερωμένη διοργάνωση του διαγωνισμού

Kinderfest στην αυλή

Απονομή διπλωμάτων από την διευθύντρια Beate Koehler

Young Book Designers για νέους και ανερχόμενους σχεδιαστές βιβλίων από ολόκληρη την Ελλάδα.

Highlight του 2024 θα αποτελέσουν οι εκδηλώσεις για το «Έτος Κάφκα», μια σειρά εκδηλώσεων του Goethe-Institut σε σύμπραξη όλων των τομέων του, που θα περιλαμβάνει θεατρικές παραστάσεις, εκθέσεις, και διαλέξεις καθ' όλη τη διάρκεια της νέας χρονιάς. Εκτός από το **Έτος Κάφκα**, το πρόγραμμα πολιτιστικών εκδηλώσεων θα περιλαμβάνει όπως πάντα ένα ευρύ φάσμα θεμάτων αφιερωμένων στη λογοτεχνία, το θέατρο, τα εικαστικά, τη μουσική, τον κινηματογράφο, το design και διάφορα κοινωνικά θέματα.

Μεταξύ άλλων, θα προσκαλέσουμε επαγγελματίες του πολιτιστικού χώρου και της πολιτιστικής πολιτικής, σε ένα συνέδριο με κεντρικό θέμα τις περιφερειακές στρατηγικές πολιτιστικού σχεδιασμού. Το συνέδριο θα πραγματοποιηθεί την άνοιξη του 2024 στο πλαίσιο του **«Tale of XCities»**, με την εμπλοκή πολλών πόλεων της Βόρειας Ελλάδας αλλά και Γερμανών εταιρών που συμμετείχαν στην προετοιμασία. Στον εκθεσιακό χώρο μας θα παρουσιάσουμε επίσης το 2024 ένα διεθνές φωτογραφικό πρότζεκτ με τίτλο **«Rituals»**. Προσκαλούμε παράλληλα εγχώριους νέους/-ες καλλιτέχνες/-ιδες να παρουσιάσουν το πρώτο τους επαγγελματικό έργο ("Space Mark") στη γκαλερί μας και να εκπαιδευτούν μέσα από εργαστήρια. Το πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών μας θα καλωσορίσει ενδιαφέροντες/-ουσες δημιουργούς, στο πλαίσιο του προγράμματος ανταλλαγών που τρέχουμε για εικαστικούς καλλιτέχνες σε συνεργασία με την πόλη της Λειψίας αλλά και για κινηματογραφιστές σε συνεργασία με το Medienboard Berlin.

Αυτό είναι μόνο ένα μικρό απόσπασμα από τα σχέδιά μας: Όπως πάντα, θα τρέχουν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους βιβλιοπαρουσιάσεις, προβολές ταινιών, πάνελ ανοιχτών συζητήσεων και πολλά άλλα.

Ζητήσαμε από ανθρώπους που φοίτησαν ή συνεργάστηκαν με το Goethe-Institut Thessaloniki να μιλήσουν εκείνοι για την εμπειρία τους. Μέσα από τον λόγο τους αναδεικνύεται η σημαντικότητα του Ινστιτούτου και το μοναδικό αποτύπωμά του στην εκπαιδευτική και πολιτιστική ζωή της Θεσσαλονίκης.

«Εκτίμησα πολύ ότι κάθε μάθημα ήταν προσαρμοσμένο στις ανάγκες μου και στις ανάγκες των συναδέλφων μου, ώστε να μπορούμε να εμβαθύνουμε στις γνώσεις μας, στους τομείς που πραγματικά χρειαζόμασταν. Οι καθηγητές ήταν πολύ φιλικοί και δεν μας πίεζαν, οπότε τα μαθήματα ήταν πραγματικά ευχάριστα και ταυτόχρονα εμπλούτιζαν τις γνώσεις μας.»

Συμμετέχων σε εταιρικό μάθημα Avedo

«Με το Goethe-Institut Θεσσαλονίκης μας δένει πλέον μια μακροχρόνια σχέση φιλίας, που αναπτύχθηκε μέσα από τις δημιουργικές συνεργασίες μας στο πλαίσιο της Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης. Το 2024, η έκθεση αλλά και η συνεργασία μας κλείνουν τα 20 χρόνια. Εύχομαι να συνεχίσουμε για άλλα τόσα, και ακόμη περισσότερα, να ανοίγουμε παράθυρα ελληνο-γερμανικού διαλόγου μέσα από τα βιβλία και τους δημιουργούς τους.»

Νόπη Χατζηγεωργίου,

Συντονίστρια Διεθνούς Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης
Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού

«Για εμάς στη dot2dot, το Goethe-Institut Thessaloniki αποτελεί έναν από τους πιο σημαντικούς φορείς πολιτισμού, έναν ζωντανό οργανισμό, που τόσο έχει ανάγκη η Θεσσαλονίκη. Μέσα στα χρόνια συνεργασίας μας με το Ινστιτούτο, εκατοντάδες πολίτες είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν την ιστορία και την πολιτιστική κληρονομιά του τόπου, συμμετέχοντας σε ειδικά σχεδιασμένες δωρεάν ξεναγήσεις. Και αυτό με πρωτοβουλία του Ινστιτούτου και αφορμή άλλοτε μια έκθεση ή μια digital εφαρμογή, άλλοτε την επίσκεψη ενός σπουδαίου Γερμανού συγγραφέα και άλλοτε απλά μια... διάθεση αναζήτησης κοινών τόπων, συνδέσεων και «δανείων» μεταξύ των δύο λαών. Μέσα από αυτή την αμφίδρομη επικοινωνία, τόσο εμείς όσο και το κοινό συνειδητοποιούμε καθημερινά τη σημασία τέτοιων οργανισμών στην προβολή του πολιτισμού, της κληρονομιάς μας και της τέχνης, εν γένει.»

Βασιλική Καρτσιακλή

Ίδρυτικό μέλος της πολιτιστικής εταιρείας dot2dot
Αρχαιολόγος MA - Ξεναγός
www.dot2dot.gr

«Τα παιχνίδια μυστηρίου στη βιβλιοθήκη του Goethe-Institut Thessaloniki είναι μια αξέχαστη εμπειρία. Η συνεργασία με τη διεύθυνση, η φιλική διάθεση και τα χαμόγελα όλων, διοργανωτών και συμμετεχόντων, σε μεταφέρουν στο σπίτι σου, με μια αγαπημένη παρέα. Θεωρούμε τη βιβλιοθήκη και τις δράσεις της ένα απαραίτητο πολιτιστικό κεφάλαιο της Θεσσαλονίκης.»

Μυροφορίδης Αλέξανδρος

Ίδρυτής Gamecraft
Διαδραστικά παιχνίδια, Παιχνίδια ρόλων, Δημιουργικό περιεχόμενο

«Το Goethe-Institut Thessaloniki, με το οποίο συνεργάζομαι για πάνω από 5 χρόνια, ήταν πάντα πρόθυμο να φιλοξενήσει τόσο δράσεις της Κοινότητας Βικιπαιδιστών της οποίας είμαι μέλος, όσο και να προτείνει και να διοργανώσει καινοτόμες δράσεις πάνω στις νέες τεχνολογίες, οι οποίες ταυτόχρονα προάγουν τον γερμανικό και τον ευρωπαϊκό πολιτισμό.»

Μάριος Μαγιολαδίτης

Εκπαιδευτικός, Πρόεδρος Κοινότητας Βικιπαιδιστών Ελλάδας

«Το Ινστιτούτο Goethe εδώ και 68 χρόνια προσφέρει σημαντικές ευκαιρίες εκπαίδευσης και πολιτιστικής ανάπτυξης στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, είναι οι νέοι και οι νέες που έχουν ωφεληθεί από τη συγκροτημένη και ολοκληρωμένη υποστήριξή του. Ανάμεσα σ' αυτούς είχα και εγώ τη δυνατότητα, με τη συμμετοχή μου στο πρόγραμμα START - Create Cultural Change, να διευρύνω τους ορίζοντές μου, τόσο τους επαγγελματικούς, όσο και την οπτική μου για τη ζωή. Η γνωριμία με τον «γερμανικό τρόπο σκέψης» ενίσχυσε σημαντικά τις δεξιότητές μου, με εμπλούτισε, ίσως, με τις σημαντικότερες εμπειρίες της ζωής μου, και θα είμαι πάντα ευγνώμων για αυτό. Το Goethe, για μένα προσωπικά, δεν είναι απλά ένα ακόμη εκπαιδευτικό ίδρυμα της πόλης. Αποτελεί σημαντικό καταλύτη παραγωγής διεθνούς πολιτιστικού κεφαλαίου για τη Θεσσαλονίκη, και το σπίτι του, πάντα φιλόξενο, σε αυτές τις δύσκολες εποχές που ζημερώνουν, το έχουμε ανάγκη περισσότερο από ποτέ.»

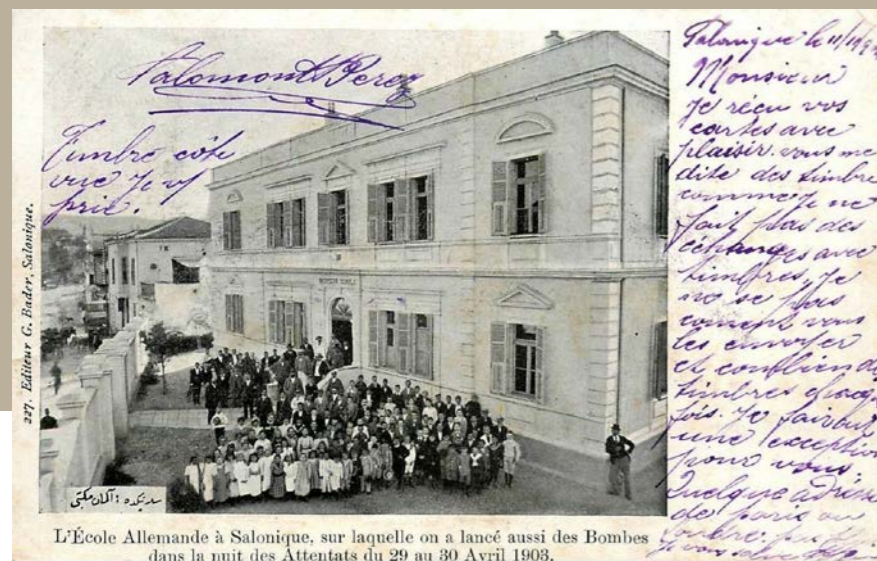
Περικλής Α. Χατζηνάκος

Ίδρυτής και Διευθυντής Περιβαλλοντικής
Οργάνωσης Μαμαγαία

Βασιλίσσης Όλγας 66 Η ιστορία ενός κτιρίου

Νανά Καντσά ('85)

Το Goethe-Institut Θεσσαλονίκης στεγάζεται σε ιδιόκτητο κτίριο του Γερμανικού κράτους, οικείο σε πολλούς αποφοίτους, μιας και στέγαζε τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης μέχρι το 1996. Τα κτίρια έχουν τη δική τους ιστορία, και το αφήγημα για το κτίριο στην οδό Βασιλίσσης Όλγας 66 ξεκινάει κάπου στα τέλη του 19αίωνα.

Αρχές της δεκαετίας του 1870 η εταιρεία «Ανατολικοί Σιδηρόδρομοι», μια εταιρεία γερμανικών, αυστριακών και ελβετικών συμφερόντων, αναλαμβάνει τη σιδηροδρομική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με τις βαλκανικές χώρες (Σκόπια, Βελιγράδι, Μπίτολα). Η ανάπτυξη της γερμανικής παροικίας οδηγεί λίγα χρόνια αργότερα, το 1888, στην ίδρυση του Γερμανικού Σχολείου. Το πρώτο σχολείο εγκαθίσταται σε μισθωμένο οίκημα στην οδό Μπεχ-Τσινάρ κοντά στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό, και την πρώτη χρονιά εγγράφονται 16 μαθητές, με μοναδικό δάσκαλο και διευθυντή του σχολείου τον εβραϊκής καταγωγής August Sigmunt από την Πράγα.

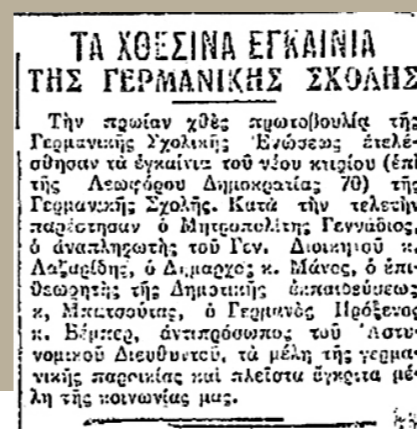
Από το 1888 μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα, συγκεκριμένα το 1915, το Γερμανικό Σχολείο λειτούργησε σε διαφορετικά κτίρια, ιδιόκτητα ή μισθωμένα. Το 1915, μετά την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, το σχολικό κτίριο επιτάσσεται από τα γαλλικά στρατεύματα και εννέα χρόνια αργότερα, τον Νοέμβριο του 1924, το Γερμανικό Σχολείο επαναλειτούργει σε μισθωμένο οίκημα επί της οδού Βασ. Όλγας 116.

ΜΕ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΕΦΟΡΙΑΣ (DEUTSCHER SCHULVEREIN) ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ Η ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΝΕΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΑ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΩΝ «ΠΥΡΓΩΝ» Η «ΕΞΟΧΩΝ».

Γερμανική Σχολή 1938

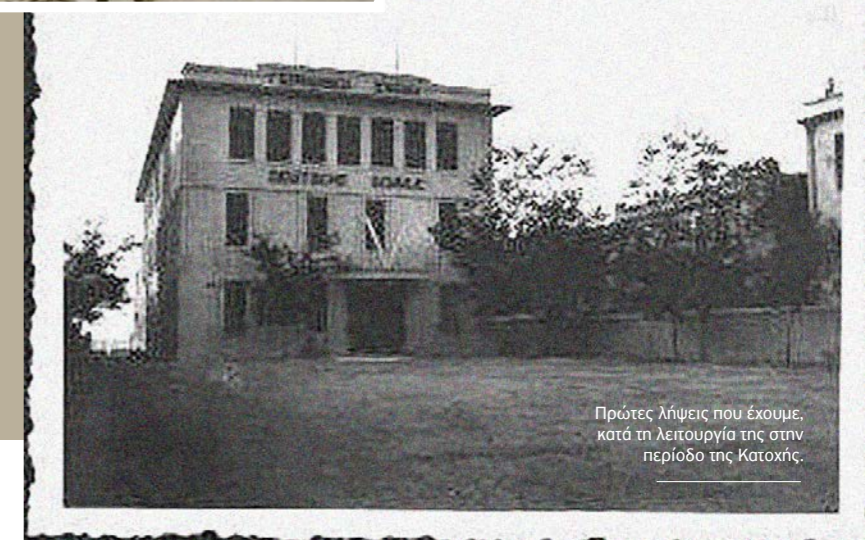

Εγκαίνια κτιρίου 1929, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 4/11/1929

Το 1928 ο αριθμός των μαθητών έχει αυξηθεί στους 135 και το μισθωμένο οίκημα δεν καλύπτει πλέον τις ανάγκες του σχολείου. Με πρωτοβουλία της Γερμανικής Σχολικής Εφορίας (Deutscher Schulverein) και του Γερμανικού Προξενείου αποφασίζεται η ανέγερση νέου ιδιόκτητου κτιρίου, στην παραθαλάσσια περιοχή της συνοικίας των «Πύργων» ή «Εξοχών».

Μετά την πυρκαγιά του 1917 πολλοί εύποροι και επιφανείς Θεσσαλονικείς διαφόρων εθνοτήτων μετακόμισαν μόνιμα στις βίλλες τους στη νέα περιοχή, και τα πιο σημαντικά εκπαιδευτήρια και νοσοκομεία μεταφέρθηκαν ανατολικά, για να εξυπηρετήσουν τις νέες ανάγκες ανάπτυξης της πόλης.

Το οικόπεδο που επιλέχθηκε για το Γερμανικό Σχολείο βρίσκεται στη σημερινή οδό Βασιλίσσης Όλγας 66 (πρώην Λεωφόρο Δημοκρατίας 70), δίπλα στο τωρινό

Πρώτες λήψεις που έχουμε, κατά τη λειτουργία της στην περίοδο της Κατοχής.

Λαογραφικό και Εθνολογικό Μουσείο Μακεδονίας – Θράκης, γνωστό και ως «Επαυλη Μοδιάνο», καθώς κτίστηκε για κατοικία της οικογένειας του Ισραηλίτη τραπεζίτη Γιακό Μοδιάνο.

Το κτίριο του σχολείου σχεδιάστηκε βάσει των αρχών του γερμανικού Bauhaus από τον αρχιτέκτονα Anströb (B. Κολώνας) και ολοκληρώθηκε το 1929.

Η έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οδηγεί την ελληνική κυβέρνηση, τον Νοέμβριο του 1940, στην απαγόρευση λειτουργίας των ξένων πολιτιστικών κέντρων, συμπεριλαμβανομένου και του Γερμανικού Σχολείου. Σύντομα, τον Απρίλιο του 1941, μετά τη γερμανική εισβολή, το σχολείο θα επαναλειτουργήσει για περίπου τρία χρόνια.

Τον Οκτώβριο του 1944 τα αγγλικά στρατεύματα προχωρούν στο κλείσιμο και την κατάσχεση του σχολείου.

Το κτίριο, που είχε υποστεί μεγάλες καταστροφές τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά, επαναλειτουργεί τον Απρίλιο του 1947, με την εγκατάσταση της Στρατιωτικής Ιατρικής Σχολής. Ξεκινούν κάποιες εργασίες αποκατάστασης και

Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης 1985

5/4/1947 η Στρατιωτική Ιατρική Σχολή εγκαθίσταται στο κτίριο της Γερμανικής μέχρι τον Δεκέμβριο του 1958

ΤΟ 2029 ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΒΑΣ. ΟΛΓΑΣ 66 ΚΛΕΙΝΕΙ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

η Σ.Ι.Σ. παραμένει στο κτίσμα μέχρι τον Δεκέμβριο του 1958. Από το 1956 και μετά μεμονωμένα τμήματα του Γερμανικού Σχολείου ξεκινούν να επαναλειτουργούν σε διάφορα οικήματα της περιοχής Βασιλίσσης Ολγας. Το 1961 το Γερμανικό κράτος προχωρεί στην εξαγορά του παλαιού σχολικού κτιρίου και δρομολογεί την επαναλειτουργία του σχολείου. Ύστερα από μια βασική ανακαίνιση, η εγκατάσταση του σχολείου γίνεται στο κεντρικό κτίριο, ενώ τα επόμενα δυο χρόνια αγοράζονται και προστίθενται και τα δυο άλλα κτίρια (πρώην ιδιωτικές κατοικίες), που βρίσκονται στη βόρεια πλευρά της αυλής του σχολείου.

Η Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης θα λειτουργήσει σε αυτόν τον χώρο μέχρι το καλοκαίρι του 1996, και τον Σεπτέμβριο θα ξεκινήσει η σχολική χρονιά, στο νέο ιδιόκτητο σχολείο, στην περιοχή Πυλαίας – Θέρμης. Το κτίριο της οδού Βασιλίσσης Όλγας θα παραμείνει κλειστό για μερικά χρόνια και το 2001, μετά από αναγκαίες επισκευές, το Ινστιτούτο Goethe Θεσσαλονίκης μετακομίζει από το κέντρο στην οδό Βασιλίσσης Όλγας Όλγας 66. Το 2015 το Ινστιτούτο προχωρεί σε περαιτέρω ανακαίνιση και των τριών κτιρίων. Η ανακαίνιση δεν οδήγησε μόνο στην κτιριακή αναβάθμιση, αλλά και στην ιστορική αποκατάσταση της όψης του κεντρικού κτίσματος. Ο περιβάλλον

χώρος επανασχεδιάστηκε από τρεις εικαστικούς, τον Γιώργο Γυπαράκη, τον Θεόδωρο Ζαφειρόπουλο και τον Αλέξανδρο Ψυκούλη, στο πλαίσιο του εικαστικού project Goethe's Dream. Σήμερα στα τρία κτίρια του Ινστιτούτου Goethe, εκτός από τις αίθουσες διδασκαλίας, στεγάζονται ένα αμφιθέατρο εκδηλώσεων, το πολιτιστικό κέντρο, η βιβλιοθήκη, η γκαλερί-στούντιο και οι διοικητικές υπηρεσίες.

Εκατοντάδες μαθητές και καθηγητές έχουν περάσει όλα αυτά τα χρόνια από το κτίριο και για τον καθένα από εμάς που βρεθήκαμε εκεί έχει αφήσει ένα ιδιαίτερο αποτύπωμα μνήμης.

Τόπος μνήμης

Πάννης Κωνσταντίνου ('84)

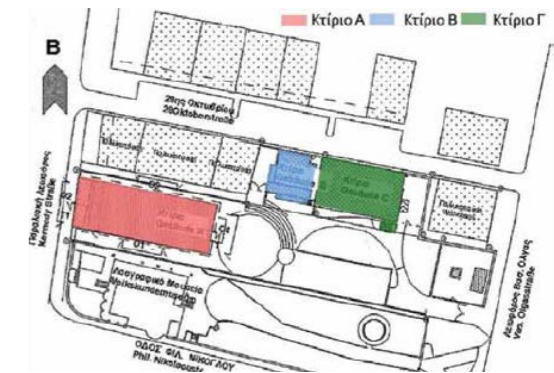
Στο Κεντρικό Συμβούλιο Νεοτέρων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού εκκρεμεί η εξέταση του αιτήματος περιοίκων να κηρυχθεί διατηρητέο το ιστορικό κτίριο της ΓΣΘ. Οι εισηγήσεις είναι αντιφατικές. Η τοπική υπηρεσία προτείνει να θεωρηθεί διατηρητέο το κέλυφος του κτιρίου, αντίθετα, η κεντρική υπηρεσία κρίνει ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου για κάτι τέτοιο. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η διαφωνία φωτίζει την ουσία. Είμαι βέβαιος ότι κανείς δεν θα συζητούσε τη διατήρηση του κτίσματος αν βρισκόταν οπουδήποτε αλλού ή αν δεν είχε σταθερή εκπαιδευτική χρήση επί σχεδόν έναν αιώνα. Αν, δηλαδή, δεν υπήρχε ένα ιδιαίτερο πού και πώς.

Πού λοιπόν; Στην κοσμοπολίτικη γειτονιά των Εξοχών με τους μεγάλους πύργους, όπου μαζί με ντονμέδες, εβραίους, έλληνες και τούρκους αστούς, δίνουν το στίγμα τους και οι ευρωπαϊκές παροικίες. Εκτός από τη γερμανική κοινότητα, που επιλέγει εκεί να χτίσει το σχολείο της, εμφανής είναι λίγο παρακάτω, στη Φλέμινγκ, και η ιταλική παρουσία (με το γνωστό συγκρότημα του Ιταλικού Ινστιτούτου). Ένα παιχνίδι της ιστορίας φέρνει δίπλα δίπλα το γερμανικό σχολείο με τη βίλα του τραπεζικού κλάδου της εβραϊκής οικογένειας Μοδιάνο, το σημερινό Λαογραφικό Μουσείο, έργο του αρχιτέκτονα Έλι Μοδιάνο. Ένα άλλο παιχνίδι, όμως, μας μαθαίνει ότι αυτή η γερμανοεβραϊκή συνύπαρξη δεν υπήρξε ποτέ. Λίγο πριν χτιστεί το σχολείο (1929), ο ιταλικός καταγωγής εβραϊσμός έζησε τον πρώτο του διωγμό από την πόλη του εξαιτίας του ιταλοοθωμανικού πολέμου στη Λιβύη. Εικάζω ότι η βίλα Μοδιάνο επιτάχθηκε από το οθωμανικό κράτος πριν περάσει στο ελληνικό. Βάζω σε παρένθεση την πληροφορία ότι σε εκείνον τον πόλεμο διέπρεψε ως νεαρός αξιωματικός ο επιδραστικότερος γόνος της Θεσσαλονίκης, ο Μουσταφά Κεμάλ.

Αλλά κι αν αφήσουμε τις παλιές Εξοχές και δούμε τη γειτονιά του σήμερα, πάλι το κτίριο δίνει το στίγμα του. Ο προφητικά επιλεγμένος μοντερνικός του ρυθμός είναι τώρα ταιριαστός με τη νέα παραλία, το εμβληματικότερο έργο εκμοντερνισμού της πόλης. Συγχρόνως διαλέγεται πλέον με την ωραιότερη σύγχρονη παραδιπλανή πολυκατοικία

του αρχιτέκτονα Καψαμπέλη (Β. Όλγας 70) -αυτή με τις εντυπωσιακές ορθομαρμαρώσεις.

Και πώς; Πάντα χώρος εκπαίδευσης, γερμανικό σχολείο πριν τον πόλεμο και μέχρι τα μέσα της κατοχής, στρατιωτική ιατρική σχολή μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 50, μετά η ΓΣΘ και τώρα το Goethe. Θα έλεγα και κάτι παραπάνω. Είναι ο σταθερότερος τόπος της γερμανικής παρουσίας στην πόλη, ο τόπος που με μια ματιά δείχνει πώς συμπλέκεται η γερμανική ιστορία με μια ξένη πόλη και πώς αυτή η ιστορία γίνεται κομμάτι του τόπου. Η Γερμανία χτίζει το σχολείο στην ανοικτή, αλλά ταραγμένη, περίοδο της Βαϊμάρης, δίδωνει από τα πρώτα χρόνια των ναζί τους εβραίους μαθητές του, τους οποίους μετέπειτα δολοφονεί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ξαναοίγει το σχολείο στο πλαίσιο των ατελών μέτρων αποζημίωσης

για τα εγκλήματά της και, τέλος, εγκαθιστά εκεί το Goethe, που παλεύει να δείξει ένα άλλο πρόσωπο της χώρας στη δύσκολη συγκυρία του μνημονίου. Καλά όλα αυτά και, κατά τη γνώμη ενός μη ειδικού, επαρκή για το σκοπό της διατήρησης. Αν όμως δεν ενδιαφέρουν πια την ίδια τη Γερμανία; Αν το γερμανικό κράτος έχει τόσο εξελληνιστεί ώστε να προτιμά να δώσει το φιλετάκι του για αντιπαροχή; Αν πένεται τόσο που δεν αντέχει τον ΕΝΦΙΑ; Αν δεν νοιάζεται να δώσει το "παρών" στην πρωτεύουσα του Ολοκαυτώματος; Η απάντηση είναι απλή. Ενδιαφερόμαστε εμείς, οι κάτοικοι της πόλης (και λίγο παραπάνω όσοι από μας περάσαμε σε αυτό το κτίριο τη μαθητική μας ζωή). Εμείς που θέλουμε να διατηρηθούν τόποι μνήμης, εμείς που πιστεύουμε ότι τα σύγχρονα ευρωπαϊκά κράτη πρέπει να σέβονται το αστικό περιβάλλον, εμείς που αξιώνουμε από τη σύγχρονη Γερμανία να βρίσκεται εδώ για να θυμάται τι έγινε σε αυτή την πόλη πριν ογδόντα χρόνια. Δηλαδή εμείς που θα πείσουμε την ελληνική πολιτεία να σεβαστεί την ιστορία που αφηγείται η εικόνα αυτής της γωνιάς της πόλης.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ

PETER

PANES

πρώην διευθυντή του Goethe--Institut Θεσσαλονίκης

Κύριε Panes, πώς αρχίζει η σύνδεσή σας με το Ινστιτούτο Goethe, και ειδικότερα με αυτό της Θεσσαλονίκης;

Ήμουν φοιτητής Γερμανικής Φιλολογίας και Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης, μόλις 20 χρονών, όταν διάβασα μια ανακοίνωση στον πίνακα του Σεμιναρίου της Γερμανικής Φιλολογίας, ότι το Ινστιτούτο Goethe (το οποίο δεν γνώριζα ακόμη τότε) έψαχνε «καθηγητές μιας σαιζόν» για ένα σχολικό έτος, για να διδάξουν Γερμανικά ως ξένη γλώσσα στη Φινλανδία. Έκανα αίτηση, πήρα μια θέση, στη συνέχεια έδωσα τις προαγωγικές εξετάσεις μου στο πανεπιστήμιο και ζήτησα αναβολή φοίτησης για δύο εξάμηνα. Στη Φινλανδία δίδαξα Γερμανικά σε γυμνάσια και σε ανοιχτά πανεπιστήμια σε τρεις πόλεις ανατολικά του Ελσίνκι και διοργάνωσα εκθέσεις για το Goethe-Institut του Ελσίνκι στην επαρχία.

Χρόνια αργότερα, αφού είχα ολοκληρώσει τις σπουδές μου στο Freie Universität του Βερολίνου και είχα υπηρετήσει ως λέκτορας της DAAD στο Πανεπιστήμιο της Λισαβόνας, και ένα χρόνο ως επιστημονικός συνεργάτης στον τομέα των Γερμανικών ως ξένης γλώσσας στο Πανεπιστήμιο του Kassel, και αφού προσλήφθηκα ως μόνιμος συνεργάτης του Ινστιτούτου Goethe, μετατέθηκα (με την εντωμεταξύ τετραμελή μου οικογένεια) από τα κεντρικά γραφεία του Goethe, ως διευθυντής του τμήματος Γλώσσας, στο Ινστιτούτο Goethe στη Θεσσαλονίκη. Έτσι άρχισε αυτό που διαρκεί μέχρι σήμερα... Ενδιάμεσα τοποθετήθηκα στη Νότια Αμερική και στη Γερμανία, ώσπου επέστρεψα στη Θεσσαλονίκη το 2010, ως διευθυντής του Ινστιτούτου. Η γυναίκα μου κι εγώ έχουμε ζήσει τελικά τα περισσότερα χρόνια της ζωής μας εδώ, σ' αυτήν τη «δεύτερη πατρίδα μας» στην Ελλάδα.

Πώς αντιλαμβάνεστε τον ρόλο σας ως διευθυντή του Ινστιτούτου Goethe και τον ρόλο ενός τέτοιου Ινστιτούτου στο εξωτερικό;

Το Ινστιτούτο Goethe είναι ο σημαντικότερος διαμεσολαβητής της εξωτερικής πολιτικής της ΟΔΓ στον τομέα του πολιτισμού και της παιδείας. Λειτουργεί ως προς το περιεχόμενο ανεξάρτητα και σε βάση διαλόγου με τους εταίρους του τόπου υποδοχής. Η διεύθυνση του Ινστιτούτου είναι το «πρόσωπό» του στον τόπο, δρα και εσωτερικά και προς τα έξω, συντονίζει, παρουσιάζει και παίρνει πρωτοβουλία για

την πορεία του Ινστιτούτου συνολικά και για διάφορα πρότζεκτς, σε συνεργασία με τους πρωταγωνιστές στον τομέα του πολιτισμού, της παιδείας και της πολιτικής στις εκάστοτε χώρες και τους εκάστοτε πολιτισμούς, πόσο μάλλον σε πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, με την ιδιαίτερη ιστορία της, την κουλτούρα της και τη σύνδεσή της με τη Γερμανία

Το Ινστιτούτο Goethe είναι γνωστό για την προσφορά του στον χώρο της γερμανικής παιδείας και πολιτισμού. Ποιες ήταν κατά τη γνώμη σας οι κορυφαίες στιγμές αυτής της προσφοράς κατά τη διάρκεια της θητείας σας;

Θα περιοριστώ στο διάστημα 2010 ως 2017:

- Ανακαίνιση και αναδιαμόρφωση του χώρου (όλα τα κτίρια και οι εσωτερικοί χώροι)
- Εορταστική εβδομάδα για τα 60 χρόνια του Goethe-Institut, τέλος του 2015
- Στον τομέα της γλωσσικής διδασκαλίας/εξετάσεων, το Goethe-Institut Θεσσαλονίκης εξακολουθεί να συγκαταλέγεται στα σημαντικότερα Ινστιτούτα ανά τον κόσμο.
- Στον τομέα των μορφωτικών συνεργασιών στα Γερμανικά πραγματοποιήθηκε από το 2011 ως το 2016 το πρότζεκτ «Τα Γερμανικά σε Κίνηση», μια καμπάνια εικόνας, που ξεκίνησε από το Goethe-Institut Θεσσαλονίκης και στέφθηκε με εξαιρετική επιτυχία. Τα δύο μας «Glossomobile», τα «Γλωσσικά Οχήματα», επισκέφθηκαν σχολεία και καθηγητές Γερμανικών σε ολόκληρη την Ελλάδα.
- Ο τομέας Πληροφόρηση/Βιβλιοθήκη ανανεώθηκε πλήρως και ψηφιοποιήθηκε. Σε συνεργασία με το Τμήμα Πολιτισμού πραγματοποιήθηκαν βιβλιοπαρουσιάσεις στο Ινστιτούτο, και κάθε χρόνο στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Θεσσαλονίκης.

Ο τομέας του Πολιτισμού υπερβαίνει κατά πολύ το εύρος αυτής της συνέντευξης. Η περιγραφή των πρότζεκτς θα χρειαζόταν μια ιδιαίτερη συνέντευξη. Ωστόσο θα ήθελα να αναφερθώ σε κάποιες κορυφαίες δράσεις:

► Από το 2010 το Ινστιτούτο εξελίχθηκε σε Hotspot της «Kreativwirtschaft», δημιουργώντας πρότυπα σε ολόκληρη την Ευρώπη, με προγράμματα και συνέδρια σχετικά με την «κοινωνική και πολιτιστική επιχειρηματικότητα» και με εκδηλώσεις σαν την WOMEX, re:publica, μια συνεργασία Βερολίνου-Θεσσαλονίκης.

► Το ARTECITYA, ένα μεγάλο ευρωπαϊκό πρόγραμμα (2015-2019), με συνεργάτη το GI Θεσσαλονίκης: ένα δημιουργικό οικιστικό πρόγραμμα (Creative Europe), στο οποίο συμμετείχαν πολλές ευρωπαϊκές πόλεις (Danzig, Πράγα, Λιουμπλιάνα, Παρίσι, Στρασβούργο, Λευκωσία, Βερολίνο, Θεσσαλονίκη). Στόχος του

ήταν να αναμορφώσει δημόσιους αστικούς χώρους με την ενεργή συμμετοχή πολιτών, καλλιτεχνών, αρχιτεκτόνων και πολεοδόμων, προτείνοντας έτσι βιώσιμες πόλεις για το μέλλον.

► Το StART-Projekt (2015-2019), ένα πρόγραμμα υποτροφιών και επιμόρφωσης με κέντρο την κουλτούρα Νεολαίας και τη διαχείρισή της. Μια συνεργασία του Ινστιτούτου με το Ίδρυμα Ρόμπερτ Μπος και την Ομοσπονδιακή Ένωση Κοινωνικο-Πολιτιστικών Κέντρων Βερολίνου.

► Η έκθεση, "Gesplante Erinnerung - Διαριεμένες Μνήμες" (2016/2017, πρώτα στη Θεσσαλονίκη και κατόπιν ψηφιακά στην Κολωνία), ένα υποδειγματικό πρότζεκτ του Ινστιτούτου Goethe, του Εβραϊκού Μουσείου Θεσσαλονίκης, του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης και του Μουσείου Ιστορίας του Βερολίνου- μια προσφορά στην κοινή κουλτούρα Μνήμης.

Ποια είναι η σχέση μεταξύ του GI και της Γερμανικής Σολής Θεσσαλονίκης;

Στο παρελθόν πραγματοποιούνταν μαθήματα και εξετάσεις του Goethe-Institut στους χώρους της ΓΣΘ. Εκθέσεις της ΓΣΘ γίνονταν στην γκαλερί του GI και στον τομέα της επιμόρφωσης των καθηγητών υπήρχε καλή συνεργασία μεταξύ των δύο. Μετά τον κορονοϊό θα έπρεπε να ξαναρχίσει η συνεργασία.

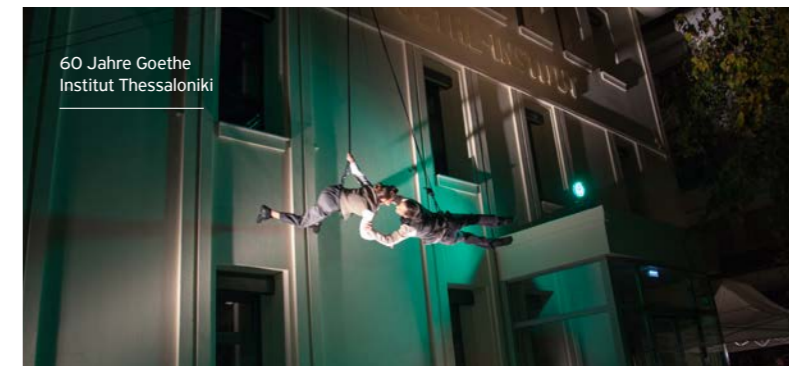
Θεωρείτε ότι το Ινστιτούτο Goethe Θεσσαλονίκης κατέχει μια ιδιαίτερη θέση ανάμεσα στα 158 Ινστιτούτα παγκοσμίως;

Το Ινστιτούτο Goethe Θεσσαλονίκης είναι ένα από τα μεγαλύτερα και σημαντικότερα εξεταστικά κέντρα παγκοσμίως. Είναι ένα από τα λίγα Ινστιτούτα που φιλοξενεί στις εγκαταστάσεις του καλλιτέχνες, και οι

Peter Panes GI La Paz, Συναιμία με αυτόχθονες νεαρούς μουσικούς 2003

Homeland Θ. Ζαφειρόπουλος, 2015

πρωτοβουλίες και τα πρότζεκτς του είναι υποδειγματικά όσον αφορά την εδραίωση μιας κοινής ευρωπαϊκής κουλτούρας Μνήμης.

Το Ινστιτούτο Goethe Θεσσαλονίκης είναι αναντικατάστατο και η τοποθεσία του καθοριστική.

Πώς κρίνετε την αποδοχή του πολιτιστικού προγράμματος του Goethe-Institut από την πόλη της Θεσσαλονίκης;

Το Ινστιτούτο Goethe είναι πολύ καλά δικτυωμένο στην πόλη και την ευρύτερη περιοχή και οι εκδηλώσεις του, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν ως επί το πλείστον σε συνεργασία με Έλληνες συνεργάτες, έτυχαν πολύ καλής υποδοχής από την πόλη και το κοινό. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του κορονοϊού δεν μπόρεσαν να πραγματοποιηθούν σχεδόν καθόλου πολιτιστικά προγράμματα.

Το Ινστιτούτο Goethe επανέρχεται ήδη με νέα προγράμματα, έχοντας ως στόχο να ξαναβρεί τους ρυθμούς που είχε πριν τη διακοπή του 2020.

Στις 28 Σεπτεμβρίου ανακοινώθηκε ότι η κεντρική διοίκηση του Ινστιτούτου Goethe στη Γερμανία θα κλείσει 9 Ινστιτούτα παγκοσμίως. Γίνεται λόγος ότι το δέκατο Ινστιτούτο Goethe θα είναι αυτό της Θεσσαλονίκης; Πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο;

Ένα «κόνσепт μετασχηματισμού» που αναπτύχθηκε από τη διεύθυνση του Ινστιτούτου Goethe, σε «στρατηγικό διάλογο με το Υπουργείο Εξωτερικών της Γερμανίας», αποτέλεσε τη βάση της συζήτησης, η οποία προέκυψε λόγω των «σημαντικών αλλαγών στις γεωπολιτικές και οικονομικές συνθήκες» (σύμφωνα με το δελτίο Τύπου του Ινστιτούτου Goethe, 28.09.13).

Οι συνέπειες της επιβολής ενός νέου φορολογικού νόμου στην Ελλάδα, σύμφωνα με τον οποίο φορολογούνται από το 2018 εισοδήματα από ενοίκια που είναι πλασματικά, ήταν μοιραίες για το Ινστιτούτο της Θεσσαλονίκης.

Εν ολίγοις: οικονομικοί και πολιτικοί λόγοι παίζουν ρόλο στη συζήτηση για το κλείσιμο. **Πιστεύετε ότι θα μπορούσε να αποτραπεί το κλείσιμο του Ινστιτούτου Goethe Θεσσαλονίκης;**

Ναι, το «δίκτυο» της Θεσσαλονίκης κατάφερε να αποτρέψει το κλείσιμο. Τώρα το θέμα είναι να διασφαλιστεί ότι το Ινστιτούτο Goethe μπορεί να παραμείνει στις εγκαταστάσεις του στη Βασιλίσσης Όλγας 66 και να λειτουργήσει χωρίς περικοπές, δηλαδή χωρίς να κλείσουν τμήματα του οργανισμού.

Πρέπει λοιπόν να αποτραπεί η πώληση και κατεδάφιση του ακινήτου της Βασ. Όλγας, να μην πέσει δηλαδή θύμα της κτηματομεσιτικής κερδοσκοπίας, έτσι ώστε να αποτραπεί και ο περιορισμός του Ινστιτούτου Goethe σε ένα υποτυπώδες Ινστιτούτο, που θα εγκατασταθεί σε έναν απλό όροφο πολυκατοικίας.

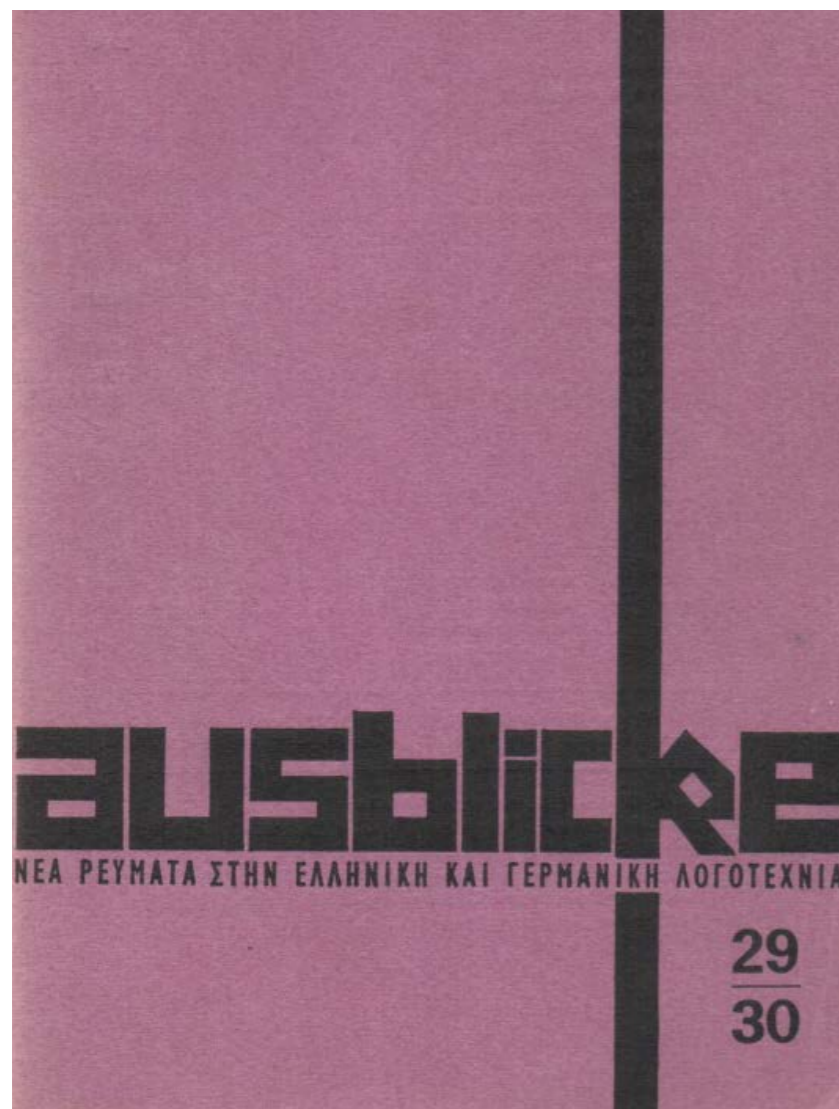
Είναι γεγονός ότι περνάτε πολύ χρόνο στη Θεσσαλονίκη μετά τη συνταξιοδότησή σας. Τι σας συνδέει με την πόλη μας;

Μετά από σχεδόν 20 χρόνια διαμονής και εργασίας στη Θεσσαλονίκη, η οικογένειά μου κι εγώ έχουμε ριζώσει εδώ και η Θεσσαλονίκη έχει μετατραπεί σε δεύτερη πατρίδα μας. Έχουμε γυρίσει τον κόσμο και εξακολουθούμε να είμαστε πολύ δεμένοι με την πατρίδα μας, τη Γερμανία. Αλλά δεν υπάρχει ίσως κανένα μέρος που να μας ταιριάζει καλύτερα, στο οποίο να νιώθουμε περισσότερο σαν στο σπίτι μας, από τη Θεσσαλονίκη. Το genius loci αυτής της πόλης, ο πολιτισμός, η ιστορία, η φύση, το κλίμα - και τέλος οι άνθρωποι, οι φίλοι -οι συγγενείς που εμείς έχουμε επιλέξει, μας συγκινούν και μας εμπνέουν, μας κρατούν ζωντανούς.

HANNELORE OCHS

Μια καθηγήτρια Γερμανικών συστήνει στη Θεσσαλονίκη «βλάσφημη» γερμανόφωνη λογοτεχνία.

Κατερίνα Ζάχου (*81)

<https://polistories.web.auth.gr/>**Το 1970**

ο Αντώνης Αμπατιέλος, στέλεχος του Κ.Κ.Ε. καταδικάζεται ερήμην από το Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών σε πενταετή φυλάκιση για “αντεθνική δράση εις το εξωτερικόν”. Ο Αμερικανός πρόεδρος Ρίτσαρντ Νίξον κατηγορείται ότι υποστηρίζει την ελληνική χούντα. Καταδικάζονται στην Αθήνα 34 μέλη της αντικουντικής οργάνωσης Δημοκρατική Άμυνα ως τρομοκράτες. Ο Μίκης Θεοδωράκης καταφεύγει στο Παρίσι. Τον Μάιο του 1970, έξω από το Ελληνικό Προξενείο της Ζυρίχης, διαδηλώνουν για την καταπίεση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ελλάδα, στο Βερολίνο η Ulrike Meinhof απελευθερώνει τον Andreas Baader από τη φυλακή, οι Beatles κυκλοφορούν τον τελευταίο τους δίσκο, το Let it be, ο Μανώλης Γλέζος ξεκινά απεργία πείνας, στο Μεξικό ξεκινάει το Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου και στην πόλη της Θεσσαλονίκης το Εργαστήρι Σύγχρονης Τέχνης του Goethe-Institut, δηλαδή η καθηγήτρια του Ινστιτούτου Hannelore Ochs, κυκλοφορεί ένα μικρό –σε σχήμα Α5– και ολιγοσέλιδο – 15 με 20 σελίδες– τριμηνιαίο περιοδικό. Η Hannelore Ochs ήταν η ψυχή του περιοδικού Ausblicke που έφερε τον υπότιτλο «Προσπάθειες σύγχρονης λογοτεχνίας νέων Ελλήνων και Γερμανών».

Το περιοδικό παρουσίασε εν μέσω δικτατορίας σύγχρονη γερμανόφωνη λογοτεχνία σε ελληνική μετάφραση των Νόρα Пуλόρωφ-Προκοπίου, Κατερίνα Ψάλτου, Κλειώ Ζαφρανά και Νίκη Eideneier. Η Ochs συνεργάζεται με τον συγγραφέα και εκδότη του έγκριτου γερμανικού περιοδικού Akzente, τον Hans Bender, τον οποίο και καλεί στη Θεσσαλονίκη για να μιλήσει για τη Λογοτεχνία της Δυτικής Γερμανίας. Και ο Bender μιλάει για μια λογοτεχνία «που δημιουργεί δυσκολίες». Βλασφημεί, διαστρέφει, γελοιογραφεί, υπερβάλλει. Αρνείται να δώσει στον αναγνώστη απόλαυση, να υποβάλει ορισμένη διάθεση, αίσθηση, ταύτιση, να τον διασκεδάσει. Και δεν διστάζει να ονομάσει αυτό που θεωρεί σάπιο στην κοινωνία». Αυτή τη λογοτεχνία παρουσιάζει η Ochs στο περιοδικό της σαρκάζοντας τη χούντα.

Το 1970 ο Αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Σπύρος Άγκνιου επισκέπτεται τη χουντική κυβέρνηση στην Αθήνα και η Hannelore Ochs γνωρίζει στο ελληνικό κοινό τον Peter Handke και την εξύβριση του κοινού. Στη συνέχεια, το 1971, δημοσιεύει κείμενα του ακτιβιστή συγγραφέα Günter Wallraff, που αλυσοδέθηκε στο Σύνταγμα το καλοκαίρι του 1974 σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Τον Φεβρουάριο του 1973 γίνεται η κατάληψη

50 χρόνια μετά το μικρό περιοδικάκι, που ξεκίνησε μέσα στη Χούντα να εκφέρει δημοκρατικό λόγο και να εφαρμόζει την ελευθερία του λόγου και τη σημασία της λογοτεχνίας, έχει βρει τη θέση του στο τοπίο της Θεσσαλονίκης και δυστυχώς γίνεται όλο και πιο επίκαιρο.

της Νομικής Σχολής στην Αθήνα, τον Οκτώβρη –ένα μήνα πριν την εξέγερση του Πολυτεχνείου– στο Ausblicke μεταφράζονται αποσπάσματα από το θεατρικό έργο Τόλλερ του Tankred Dorst. Το έργο αναφέρεται στη γερμανική επανάσταση του 1919, που εγκαθίδρυσε στο Μόναχο μια «Δημοκρατία των Συμβουλίων». Μια επανάσταση της οποίας οι καθοδηγητές ήταν διανοούμενοι, ποιητές όπως ο Ernst Toller, που αυτοκτόνησε το 1939 στη Νέα Υόρκη παρακολουθώντας τον εκφασισμό της πατρίδας του. Μια επανάσταση προκαθορισμένη να αποτύχει. Συγχρόνως μια επανάσταση γεμάτη ελπίδα για αλλαγή –όπως όλες οι επαναστάσεις. Το θεατρικό έργο Τόλλερ παρουσιάζεται το 1968 και η Ochs το επιλέγει τον Οκτώβρη του 1973.

Η Hannelore Ochs μας συστήνει τον εξεγερμένο της γενιάς του '68 Hans Magnus Enzensberger, τον ενοχλητικό Αυστριακό Thomas Bernhard, τον αντικομμουνιστή τραγουδοποιό Wolf Biermann, τον κομμουνιστή Ανατολικογερμανό Volker Braun, και πολλούς άλλους σύγχρονους συγγραφείς και από τις δυο Γερμανίες.

Τα τεύχη του 1974 φιλοξενούν κείμενα όπως «Η τέχνη και η χειραφέτηση των μαζών» του συγγραφέα Hartmut Lange, «Γύρω από την έννοια της Ελευθερίας» του κοινωνιολόγου, στοχαστή της Σχολής της Φρανκφούρτης Max Horkheimer, τραγούδια του ακτιβιστή δικηγόρου Franz Joseph Degenerhardt, ο οποίος το 1972/73 ανήκε στην ομάδα των δικηγόρων υπεράσπισης των Baader/Meinhof.

Στο περιοδικό παρουσιάζονται και Έλληνες συγγραφείς. Διαβάζουμε ποιήματα του Γιάννη Υφαντή, του Δημήτρη Καλοκύρη, του Μανόλη Ξεθάκη, του Αλέξη Ασλάνογλου και του Γιώργου Χρονά, διηγήματα του Κώστα Ταχτσής και του Αντώνη Σουρούνη, μελέτες και σημειώματα του Ντίνου Χριστιανόπουλου, που υπήρξε χρόνια συνεργάτης της Ochs, και του Μανόλη Αναγνωστάκη.

Και μετά τη δικτατορία το Ausblicke συνεχίζει να εκδίδεται ως το 1979, παρουσιάζοντας κατά δήλωση του αλλαγμένου υπότιτλού του, «Τα Νέα ρεύματα στην ελληνική και γερμανική λογοτεχνία». Ο Ντίνος Χριστιανόπουλος, στην τελευταία σελίδα του τελευταίου τεύχους 36 τον Φεβρουάριο του 1979, υπογράφει τον «Μικρό απολογισμό μιας μεγάλης προσπάθειας». Αναφέρεται στην ηρωική προσπάθεια της εκδότριας του, η οποία «με πείσμα και μεράκι [...] μας έφερε σε επαφή με τη μεταπολεμική λογοτεχνία και διάνοηση των δυο Γερμανιών και δημιούργησε μια πρώτη μεταφραστική ομάδα από τα Γερμανικά στα Ελληνικά». Ο Χριστιανόπουλος κλείνει το μικρό του επιλογικό σημείωμα προφητεύοντας ότι «όσο θα περνά ο καιρός, τόσο θα φαίνεται η σημασία» του περιοδικού. 50 χρόνια μετά το μικρό περιοδικάκι, που ξεκίνησε μέσα στη Χούντα να εκφέρει δημοκρατικό λόγο και να εφαρμόζει την ελευθερία του λόγου και τη σημασία της λογοτεχνίας, έχει βρει τη θέση του στο τοπίο της Θεσσαλονίκης και δυστυχώς γίνεται όλο και πιο επίκαιρο.

Παλιοί μαθητές και σημερινοί απόφοιτοι θυμούνται

Μαρία Καλλιδοπούλου ('63):

Τέσσερις γενιές συγκεντρωμένες σ' αυτό το κτίριο. Ένα κτίριο ορόσημο και σταθμός ενεργός στη μνήμη όλων μας.

Ο παππούς έβαλε τον θεμέλιο λίθο όταν άρχισε να κτίζεται. Φυσικό επακόλουθο να φοιτήσει και ο πατέρας σε αυτό και στη συνέχεια κι εγώ, με αποτέλεσμα να διαμορφωθεί όλη η προσωπική κι επαγγελματική ζωή μου αντίστοιχα.

Το επιστέγασμα ήρθε όταν και ο γιος μου φοίτησε τα τρία χρόνια του γυμνασίου σε αυτό και τα άλλα τρία, του λυκείου, στο νέο κτίριο. Η πιο δυνατή ήταν η στιγμή της μεταφοράς της σημαίας από το παλιό στο νέο κτίριο: την υποδέχθηκαν οι μαθητές και, μέσα σε αυτούς, κι ο γιός μου. Μνήμη ιστορική αλλά και προσωπική, που αντιπροσωπεύει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, τα οποία για μένα είναι πάντα εκεί και ξετυλιγούνται μπροστά στα μάτια μου. Μια συνεχής ροή κι εξέλιξη, μια πορεία πραγμάτων που συνδέει αυτές τις γενιές. Τέσσερις γενιές που με αφορούν προσωπικά, όλες συγκεντρωμένες σ' αυτό το κτίριο.

Γιολάντα Παπαθανασοπούλου ('75):

Για πολλούς από τους «παλιούς» το κτίριο της Όλγας είναι ακόμα το Γερμανικό Σχολείο

Το κτίριο της οδού Βασιλίσσης Όλγας 66 στέγασε γενιές μαθητών,

δεκάδες καθηγητές που ήρθαν κι έφυγαν, διευθυντές και εργαζομένους του γερμανικού σχολείου- για πολλά χρόνια. Για μένα ήταν 24. Τον Οκτώβριο του 1967, πέμπτη δημοτικού, πέρασα για πρώτη φορά την πόρτα του, για να αρχίσω Γερμανικά. Δεν ήξερα λέξη. Οι μνήμες ξεθώριασαν, κάποιες εικόνες μόνο έχουν εντυπωθεί βαθιά: οι πίνακες που ανεβοκατέβαιναν, το αμφιθέατρο χημείας-αιώνια η απορία γιατί τα κάνουμε όλα αυτά-, το γυμναστήριο με τα παράξενα όργανα, η κλειστή πόρτα του γραφείου καθηγητών και δίπλα του Γερμανού διευθυντή -άβατα και τα δυο για τους μαθητές-, οι ξένοι καθηγητές, η αυλή που λέγανε ότι είναι μικρή (εμάς μας άρεσε), οι κρουσώνες στα πλάγια. Ένα απλό και αστόλιστο κτίριο, με αδρές γραμμές, μέσα στην πόλη. Και μια σιωπηλή μουριά πάνω απ' τη βρύση. Επιστροφή πέντε χρόνια μετά την αποφοίτηση, ως καθηγήτρια. Τίποτα δεν έχει αλλάξει στον χώρο. Μόνο που τα άβατα δεν ισχύουν πια. Στην αίθουσα καθηγητών έχει ο καθένας τη δική του θέση στο μεγάλο τραπέζι, το δικό του συρτάρι, τη δική του παρέα. Νεύρα ή γέλια για την ώρα που πέρασε, γκρίνιες, κουτσομπολιά. Όμως πολύ κέφι και ενέργεια. Μετακομίσαμε στη Θέρμη το '96, με την αίσθηση ότι ξεσπιτωνόμαστε. Κι ας ήταν το νέο κτίριο «υπερσύγχρονο». Η μουριά και ο θόρυβος της πόλης δε θα μας συντρόφευαν πια.

Για πολλούς από τους «παλιούς» το κτίριο της Όλγας είναι ακόμα το Γερμανικό Σχολείο.

Νίκος Οικονόμου ('81):

Η τουαλέτα-καπνιστήριο και οι αγώνες μπάσκετ με τον Γαϊτανίδη

Η αυλή, το καπνιστήριο και η Turnhalle των εξετάσεων Τι θυμάμαι από το κτίριο όπου φοίτησα 2 χρόνια στα προκαταρκτικά, 3 χρόνια στο γυμνάσιο και 3 χρόνια στο λύκειο; Την αυλή με την άσφαλτο και τους αγώνες μπάσκετ με τον Γαϊτανίδη γυμναστή και τις βόλτες στα διαλείμματα για να κουτσομπολέψουμε τα κορίτσια του σχολείου. Την τουαλέτα-καπνιστήριο στον πρώτο όροφο, όπου έγιναν οι πιο ωραίες πλάκες του λυκείου, και στο βάθος την αίθουσα-λεωφορείο, όπου ουκ ολίγοι καθηγητές μας, όπως ο Κιούρος και η Ποιμενίδου, υπέφεραν με τις απίστευτες αταξίες μας. Τη δοκιμασία του Abitur και της Επιτροπής στην Turnhalle, αλλά και τα ταξίδια στην Αθήνα για τα παιχνίδια με το αντίστοιχο γερμανικό. Και φυσικά τους πολλούς καλούς καθηγητές εκείνων των χρόνων, αλλά και τους συμμαθητές-φίλους. Με τους οποίους ακόμη και σήμερα η συνεννόηση γίνεται με τα μάτια...

Άννα Γκλεγκλάκου ('82)

Ένα κτίριο που θα το κουβαλάμε για πάντα μέσα μας

Τι να λησμονήσω τι να θυμηθώ!!! Τους πίνακες που όχι μόνο ήταν πράσινοι (κι όχι μαύροι), αλλά ανεβοκατέβαιναν κι ανοιγόκλειναν σαν βιβλίο!!! Τα θρανία που δεν ήταν πια τα έως τότε γνωστά από το δημοτικό ξύλινα και χιλιοβαμμένα με πράσινη λαδομπογιά, αλλά ανάλαφρα τραπέζια με ξεχωριστές καρέκλες, που ενίοτε, ανάλογα με τις ανάγκες του μαθήματος, τα τοποθετούσαμε σε διάφορα σχήματα! Την αίθουσα μουσικής με την καρέκλα-θρανίο και το πιάνο με ουρά! Την αίθουσα της χημείας με τον μοναδικό εξοπλισμό! Το γυμναστήριο με τα πιο σύγχρονα όργανα! Ένα κτίριο που μας διαμόρφωσε και που θα το κουβαλάμε για πάντα μέσα μας!

Γεράσιμος Βαλερής ('83)

Το Chemiesaal, η Turnhalle και η κοπάνα στον «Σάκν»

Είναι το κτίριο που φέρνει στο μυαλό μας όλες εκείνες τις ανέμελες αλλά και έντονες στιγμές των παιδικών μας χρόνων: τα απογευματινά «προκαταρκτικά» και η αγωνία των εισαγωγικών εξετάσεων, το Abitur και η αποφοίτηση, οι τάξεις με τους πίνακες που ανεβοκατέβαιναν, το Chemiesaal, η ιστορική Turnhalle με τα σκοινιά και τα μπλε στρώματα, η τσιμεντένια αυλή με τον μικρό διάδρομο για τρέξιμο και τις ξύλινες μπασκέτες. Αλλά και η μαγεία της πόλης απέξω: κοπάνα στον «Σάκν» για καφέ, ηλεκτρονικά και bowling, παραλία και παγκάκια.

Το «Γερμανικό» για εμάς τους παλιούς απόφοιτους θα είναι πάντα το κτίριο στην στάση Φλέμιγγκ.

Νανά Καντσά ('85)

Η αίσθηση του ανήκειν...

Βασ. Όλγας 66, 1979, δεύτερος όροφος, ψηλοτάβανη αίθουσα, 7b, ξύλινα παράθυρα καρμανιόλα, πορτοκαλί προστατευτική φάσα περιμετρικά, νεροχύτης

στην άκρη, μαυροπίνακες που ανοιγοκλείνουν και ανεβοκατεβαίνουν, γκρι λακαριστή πόρτα, μακρόστενα κρεμαστά φωτιστικά, μισάνοικτα παράθυρα την άνοιξη, φως που μπαίνει λοξά, σκόνη που αιωρείται, δέντρα στην αυλή που θροϊζουν, κουρτίνες 70s style, ξύλινα θρανία με φορμάκια, καρέκλες χαραγμένες με αρχικά ονομάτων, πειράγματα, βινυλικό δάπεδο, τσάντες πεταμένες κάτω, η έδρα του καθηγητή μπροστά από τον πίνακα, εξετάσεις, φιλίες, αλληλεπίδραση, διαλείμματα, Tadel, γερμανικά, ελληνικά, βιβλία, όλα ανάκατα. Η αίσθηση του ανήκειν.

Ευριπίδης Κεχαγιάς ('96)

Η αυλή, οι τάξεις, η βιβλιοθήκη

Τα τελευταία δύο χρόνια επισκέπτομαι τακτικά το κτίριο του παλιού μας σχολείου πηγαίνοντας τον γιο μου στα μαθήματα Γερμανικών του Goethe Institut. Οι μοναδικές παιδικές αναμνήσεις ξεχειλίζουν σε κάθε σημείο: η αυλή, οι τάξεις, η βιβλιοθήκη, τα βοηθητικά κτίρια, το γραφείο του επιστάτη, το γυμναστήριο... Όλα ήταν και είναι για μένα και για όλους μας ένα σημαντικό κομμάτι των σχολικών μας χρόνων και της παιδικής μας ηλικίας. Βλέποντας τη νέα εικόνα και χρήση των χώρων, ασυναίσθητα επαναφέρω συνεχώς στο μυαλό μου, με ένα χαμόγελο, τη δική μου εικόνα, αυτήν που θυμάμαι και θέλω να κρατήσω. Αυτή θα μείνει ζωντανή, ανεξαρτήτως της έκβασης της περιπέτειας του Goethe!

Εύα Ναούμ ('04)

Εδώ αποκτήθηκε γνώση, διαμορφώθηκαν προσωπικότητες, δημιουργήθηκαν φιλίες

Από το κτίριο στην Βασιλίσσης Όλγας δεν έχω σχολικές αναμνήσεις δυστυχώς, καθώς το 1998 που ήμουν πρώτη Γυμνασίου πήγα κατευθείαν στο καινούργιο σχολείο. Οι αναμνήσεις που έχω είναι από διάφορες εκδηλώσεις που οργανώσαμε ως ΣΑΓΕΣ εκεί, καθώς και από ένα τμήμα νομικής ορολογίας που παρακολούθησα το 2009. Έχω όμως ακούσει πολλές ιστορίες από τους γονείς μου που φοίτησαν εκεί και γι' αυτούς το παλιό κτίριο του σχολείου συμβολίζει πολλά. Νιώθω δέος κάθε φορά που βρίσκομαι εκεί, γνωρίζοντας πως στους τέσσερις αυτούς τοίχους του κτιρίου όπου στεγαζόταν το παλιό σχολείο αποκτήθηκε γνώση, διαμορφώθηκαν προσωπικότητες και δημιουργήθηκαν φιλίες, για τόσες γενιές. Το κτίριο αυτό αποτελεί ορόσημο για την ιστορία του σχολείου μας

Χριστίνα Πρεφτίση ('04)

Χώρος συνάντησης του ελληνικού και του γερμανικού πολιτισμού για πάνω από 60 χρόνια

Το κτίριο της Βασιλίσσης Όλγας 66 δεν το έζησα ως μαθήτρια, καθώς αποφοίτησα το 2004. Ωστόσο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο στο μυαλό μου με τα φοιτητικά μου χρόνια και το Κίνοκλιβ, την κινηματογραφική λέσχη του Τμήματος Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Θυμάμαι χαρακτηριστικά την πρώτη προβολή ταινίας με «δικούς μας» υποτίτλους στην αίθουσα εκδηλώσεων του Goethe Institut, το χτυποκάρδι πριν από κάθε προβολή για τον αν θα πάνε όλα καλά, την μπύρα και την κουβέντα μετά από κάθε προβολή στο Goethe Café. Την Ανθή, τη Σταυρούλα, τον Άρη, τη Ρένα, τη Μαρία, τον Σπύρο, την Αγγελική... όλα αυτά το 2008. Το 2012 επέστρεψα ως καθηγήτρια της Γερμανικής Σχολής πλέον στην ίδια αίθουσα, με μαθήτριες και μαθητές μου με το δρώμενο «Συνάντηση/Begegnung». Σε έναν χώρο, στον οποίο ουσιαστικά ο ελληνικός και ο γερμανικός πολιτισμός συναντώνται πάνω από 60 χρόνια.

Le CERCLE
de SALONIQUE

SAVE THE DAY

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ,
ΜΕΤΑ ΤΙΣ 9 ΤΟ ΒΡΑΔΥ,
ΣΤΟ LE CERCLE DE SALONIQUE

ΤΟ PARTY ΤΟΥ ΣΑΓΕΣ ΣΤΟ ΠΙΟ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟ BAR ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Στο κέντρο της Θεσσαλονίκης στον πρώτο και τον δεύτερο όροφο ενός κλασικού κτιρίου επί της οδού Βασιλέως Ηρακλείου 7 διοργανώνουμε την Πέμπτη 28 Δεκεμβρίου το φετινό χριστουγεννιάτικο πάρτυ του Συλλόγου Αποφοίτων της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης (ΣΑΓΕΣ).

Σε ένα πανέμορφο χώρο όπου στεγάζεται εδώ και τέσσερα χρόνια το ατμοσφαιρικό μπαρ «Le Cercle de Salonique», ιδιοκτησίας ενός δικού μας ανθρώπου, του Γιώργου Ντόρα, που είναι απόφοιτος του 2004 του γερμανικού τμήματος της Γερμανικής Σχολής. Στην προσπάθεια που κάνει ο ΣΑΓΕΣ να υποστηρίξει τους αποφοίτους του σχολείου το φετινό πάρτυ μετακομίζει σε ένα μπαρ που αξίζει κανείς να επισκεφθεί και να ζήσει την ατμόσφαιρά του.

Ένα μπαρ που μας επαναφέρει στη χρυσή εποχή του 1920. Στο κτίριο στεγάζονταν ένα από τα πιο ιστορικά «members clubs» της Θεσσαλονίκης, που ιδρύθηκε στο τέλος του 19ου αιώνα. Τα μέλη του έφταναν τα 200 και συμπεριελάμβαναν τραπεζίτες, διπλωμάτες, εμπόρους και νομικούς από κάθε εθνική και θρησκευτική καταγωγή της πολυπολιτισμικής εκείνα τα χρόνια Θεσσαλονίκης. Τούρκοι, Αρμένιοι, Έλληνες, Εβραίοι, καθολικοί, ορθόδοξοι σύχναζαν στο club, που στεγαζόταν ένα πανέμορφο κτίριο εκλεκτικιστικού ρυθμού, δημιούργημα του αρχιτέκτονα Vitaliano Posseli το 1924. Με το έργο του που είναι διάσπαρτο στην πόλη ο Ιταλός αρχιτέκτονας ήταν εκείνος που ανανέωσε το μορφολογικό λεξιλόγιο και το αρχιτεκτονικό της στυλ, δημιουργώντας ένα κλασικό μπαρ με επιρροές από τα κινήματα της Art deco και της Art Nouveau. Πολλά από τα στοιχεία εκείνης της εποχής παραμένουν διακριτά και σήμερα: η πρόσοψη, τα εξωτερικά και εσωτερικά κουφώματα και τα πατώματα που συντηρήθηκαν με ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα.

Βελούδινοι καναπέδες, εντυπωσιακές μπερζέρες, καπιτονέ υφάσματα, πολυέλαιοι, κεριά και κρύσταλλα αποτελούν μόνο μερικά από τα στοιχεία διακόσμησης που θυμίζουν ένα άρτια επιμελημένο σπίτι μιας μοπέμιας Γαλλίδας.

Σας περιμένουμε λοιπόν την Πέμπτη 28 Δεκεμβρίου, από τις 9 και μετά στο φετινό χριστουγεννιάτικο πάρτυ του ΣΑΓΕΣ. Η είσοδος θα γίνεται χωρίς πρόσκληση και η κατανάλωση θα είναι αλά καρτ.

Για κρατήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 23 10-555-833 / 6986501244
Info: Βασιλέως Ηρακλείου 7, Θεσσαλονίκη | **Official site:** le cercle de salonique
Facebook: Le Cercle de Salonique | **Instagram:** @lecercle.salonique

ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Μια ταινία, μια οικογένεια, μια φοβερή ιστορία

Αριστοτέλης Χαϊτίδης ('01)

Είναι εκπληκτικό τι μπορεί να συμβεί κατά τη διάρκεια μιας ζωής.

Ο πατέρας μου, Δρ Ευστάθιος Χαϊτίδης, μεγάλωσε στους Πύργους, ένα ορεινό χωριό της Δυτικής Μακεδονίας χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα. Λίγες δεκαετίες αργότερα βρέθηκε στο Μόναχο με δικό του οδοντιατρείο, εξοπλισμένο με την τελευταία τεχνολογία.

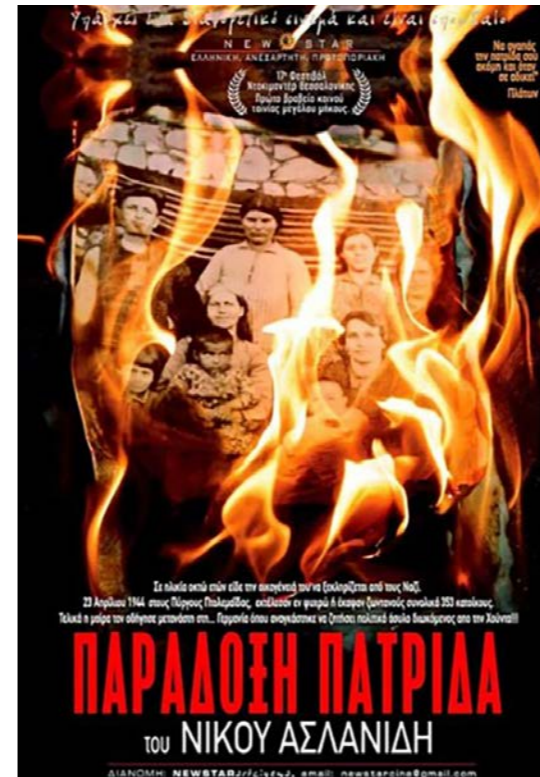
Το ντοκιμαντέρ "Παράδοξη πατρίδα" του δημοσιογράφου Νίκου Ασλανίδη (2014) παρακολουθεί τη ζωή του πατέρα μου μέσα από τα σκαμπεβάρματα της ευρωπαϊκής ιστορίας των τελευταίων 100 χρόνων: εκτοπισμός, πόλεμος και καταπίεση από τη μία, ελπίδα, πρόοδος και αυτοπραγμάτωση από την άλλη.

Η ζωή του καθορίζεται τόσο από τον ξεριζωμό των Ποντίων γονέων

του κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής πληθυσμών του 1922, όσο και από τις τραγικές αναταραχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στην Ελλάδα. Στα ολέθρια αυτά χρόνια η γερμανική κατοχή συμπλέκεται με εστίες συγκρούσεων εντός της Ελλάδας.

Ολόκληρη η οικογένειά του πέφτει θύμα της βαρβαρότητας. Τον Απρίλιο του 1944 πάνω από 350 άνθρωποι κήκκαν ζωντανό, συμπεριλαμβανομένης της μητέρας του και των τεσσάρων αδελφών του. Ο πατέρας μου γλίτωσε από τη φρίκη χάρη στη γρήγορη κρίση του πατέρα του, που την τελευταία στιγμή αρπάζει το αγόρι και κρύβεται μέσα στα πυκνά δάση του Βερμίου, αφήνοντας πίσω του τις κραυγές των δολοφονημένων και τη ζωή όπως την ήξεραν μέχρι τότε.

Χάνει και τον πατέρα του, τον τελευταίο κρίκο της οικογένειάς του, το

1947 στον εμφύλιο, όταν το στρατοδικείο τον κρίνει ένοχο. Δεκαετίες αργότερα η σαθρή αιτιολογία της δικαστικής απόφασης δύσκολα γίνεται κατανοητή. Αλλά η ιστορία του πατέρα μου δεν τελειώνει εδώ. Ορμώμενος από τη σχεδόν ιερή εντολή του πατέρα του να σπουδάσει, μεταναστεύει στα τέλη της δεκαετίας του 1950 στη Γερμανία.

Παλιότερα το ερώτημα "από πού είσαι" με έφερνε σε συχνή αμηχανία. Είναι η καταγωγή μου εκεί που γεννήθηκα; Ή εκεί πού μεγάλωσα; Είναι ο τόπος πού κατάγονται ή μεγάλωσαν οι γονείς μου; Είναι ένα συναίσθημα; Προσδιορίζεται από την κοινωνικοποίηση; Το διαβατήριό μου; Τις δυο εθνικότητές μου; Η πατρίδα των παππούδων μου στη σημερινή Τουρκία δεν υπάρχει πια. Μέσα στην οικογένεια αστειευόμασταν συχνά, ότι τα γερμανικά μας διαβατήρια ήταν αποτέλεσμα του πολιτικού ασύλου που αιτήθηκε ο πατέρας μου κατά τη διάρκεια της δικτατορίας λόγω της αντιδικτατορικής του δράσης. Η μητέρα μου πάλι έζησε εποχές που το Μόναχο της έμοιαζε περισσότερο με πατρίδα από το χωριό της κεντρικής Μακεδονίας όπου μεγάλωσε.

Η γενέτειρά μου είναι το Μόναχο. Αισθάνομαι οικεία τόσο στη Θεσσαλονίκη όσο και στο Βερολίνο, τον τόπο όπου ζω. Έχω μια βιογραφία που είναι κοινή για πολλά παιδιά της δεύτερης γενιάς. Βρίσκομαι ανάμεσα σε δύο

Βρίσκομαι ανάμεσα σε δύο πραγματικότητες, μιλάω μια τη μία, μια την άλλη γλώσσα, δεν είμαι ούτε εδώ ούτε εκεί σε απόλυτο βαθμό. Απαιτείται χρόνος για να συνειδητοποιήσει κανείς τον βαθμό στον οποίο η δική του ταυτότητα διαμορφώνεται από την ευρύτερη ιστορία.

πραγματικότητες, μιλάω μια τη μία, μια την άλλη γλώσσα, δεν είμαι ούτε εδώ ούτε εκεί σε απόλυτο βαθμό.

Απαιτείται χρόνος για να συνειδητοποιήσει κανείς τον βαθμό στον οποίο η δική του ταυτότητα διαμορφώνεται από την ευρύτερη ιστορία. Το πλέγμα της προσωπικής και της συλλογικής ιστορίας μας δίνει την αίσθηση της ταυτότητας. Η γλώσσα. Οι ήχοι και οι μυρωδιές του παρελθόντος μας. Οι ιστορίες με τις οποίες μεγαλώσαμε, αλλά και η ποιότητα των σκέψεών μας για το παρόν. Η στάση μας απέναντι στην πραγματικότητα και τις προκλήσεις της.

Ο πατέρας μου λέει ότι ακούει ακόμα τις κραυγές των ανθρώπων που κήκκαν μέσα στους αχυρώνες των Πύργων. Είναι δύσκολο να προσδιορίσει κανείς τι αισθάνεται, όταν μιλάει για αυτό. Είναι πόνος; Είναι λύπηση; Οι αναμνήσεις απλώνονται σαν στρώματα πάνω από τη ζωή του.

Παρακολουθώ τον ηλικιωμένο πατέρα μου, καθώς κάθεται στο μπαλκόνι και κοιτάζει τον βραχώδη της μάνας μου. Πόση θέληση για ζωή πρέπει να έχεις, για να μπορείς να συγχωρέσεις;

Για το ταξίδι των εκλογών, τον γερμανικό τρόπο σκέψης, το μέλλον της Θεσσαλονίκης και του ινστιτούτου Goethe.

Ερωτήσεις

ΣΤΟΝ ΣΠΥΡΟ ΠΕΓΚΑ ('86)

Ήσουν πρώτη φορά υποψήφιος δήμαρχος Θεσσαλονίκης. Πώς ήταν το ταξίδι των εκλογών;

Ήταν συναρπαστικό. Πάντα ένα τέτοιο ταξίδι είναι και μαθησιακό. Ισχύει, δηλαδή το «Γηράσκω αεί διδασκόμενος». Γνώρισα και έμαθα πάρα πολλά πράγματα, πήγα σε πάρα πολλές γωνιές της πόλης όπου δεν είχα βρεθεί, συνομίλησα με πολλούς ανθρώπους, και αυτό ήταν το πιο συναρπαστικό και ωραίο κομμάτι. Μπορεί στο τέλος να μην ήρθε η νίκη και αυτό να προκαλεί μια σχετική στεναχώρια και απογοήτευση, όμως ήρθε ένα πολύ τιμητικό 21%, που δείχνει ότι κάποιος άκουσαν αυτά που είπαμε και αυτά που σκεφτήκαμε και τα αποδέχτηκαν με πολλή χαρά και εκτίμηση. Είναι ένα ποσοστό που πρέπει να το τιμήσουμε και θα το τιμήσουμε το επόμενο διάστημα.

Χαρμόλυπη δηλαδή;

Εμείς κατεβήκαμε για να πάρουμε τον δήμο και για να κάνουμε πράγματα για την πόλη. Δε μας δόθηκε αυτή τη φορά η ευκαιρία και πρέπει να δούμε πώς θα αξιοποιήσουμε όλη αυτήν την εμπιστοσύνη και την εκτίμηση του κόσμου και τη γνώση που είχαμε και αυτήν που έχουμε αποκτήσει, καθώς και το ανθρώπινο δυναμικό που σχηματίστηκε γύρω από το «Θεσσαλονίκη για όλους». Νομίζω ότι αυτό είναι το πιο σημαντικό κεφάλαιο: οι άνθρωποι οι οποίοι ήρθαν και συσπειρώθηκαν γύρω

Θεσσαλονίκη Για Όλους
Τελική ομιλία

από το «Θεσσαλονίκη για όλους». Έχουμε μια πάρα πολύ φρέσκια ομάδα, που διακατέχεται από έναν αλτρουισμό και μια διάθεση προσφοράς για την πόλη. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό.

Τι αντιπολίτευση είσαι διατεθειμένος να κάνεις;

Θεωρώ ότι πρέπει να κάνουμε μια προγραμματική αντιπολίτευση, όχι δομική. Δε μας ενδιαφέρει να λέμε Όχι σε όλα. Θα στηρίζουμε πράγματα τα οποία θα δώσουν αξία στην πόλη και φυσικά θα επικρίνουμε και θα αντιπολιτευτούμε ζητήματα που θα πηγαίνουν την πόλη πίσω. Από εκεί και πέρα και εμείς θα έχουμε πολλές προτάσεις και θα το κάνουμε με έναν εποικοδομητικό και διαρκή τρόπο τα επόμενα χρόνια. Επίσης έχουμε πει ότι η αντιπολίτευση δε θα γίνεται μόνο μέσα στο δημοτικό συμβούλιο και στα κοινοτικά συμβούλια, όπου έχουμε 9 εκλεγμένες γυναίκες και είμαστε πολύ χαρούμενοι γι' αυτό, αλλά κυρίως έξω στους δρόμους και στις γειτονιές. Εκεί δηλαδή, που βρεθήκαμε και που θα πρέπει να συνεχίσουμε να είμαστε παρόντες και παρούσες.

Σε βοήθησε το γερμανικό μοντέλο στην προεκλογική περίοδο;

Το γερμανικό μοντέλο με έχει βοηθήσει σε όλη μου τη ζωή και όχι μόνο στον προεκλογικό μου

αγώνα. Με έχει μάθει να σκέφτομαι δομημένα και μεθοδικά, να προσπαθώ πάντοτε να κτίζω πράγματα κι όχι απλά να πετώ πράγματα δεξιά και αριστερά. Νομίζω ότι έκανα έναν αντίστοιχο προεκλογικό αγώνα, δίνοντας πάρα πολύ βάρος στην ουσία και στον λόγο, προτείνοντας πολύ συγκεκριμένα πράγματα και όχι αοριστολογίες. Μέσα από αυτή τη διαδικασία θα μείνουν και πράγματα που θα τα προσφέρουμε στην πόλη ακόμη και ως αντιπολίτευση.

Τι χρειάζεται τα επόμενα πέντε χρόνια η Θεσσαλονίκη πιο πολύ;

Η Θεσσαλονίκη χρειάζεται μια τεράστια ανατροπή, χρειάζεται πάρα πολύ δυναμισμό για να μπορέσει να καλύψει το χαμένο έδαφος των τελευταίων ετών, γιατί έχει μείνει πίσω στον ανταγωνισμό των πόλεων, όχι μόνο τον διεθνή αλλά και τον εγχώριο. Πρέπει να γίνουν πράγματα που θα πρέπει να είναι ορατά μέσα στην πόλη, με έργα και με πράσινο και με αλλαγή του τρόπου που αντιλαμβανόμαστε, ζούμε και σε αυτό που λέμε «brand» της Θεσσαλονίκης, την αξία, δηλαδή που έχει αυτή η πόλη. Μιλάμε συνέχεια για την προοπτική που έχει και πρέπει επιτέλους αυτή η προοπτική να ξεδιπλωθεί.

Ο τομέας σου ήταν και είναι ο τουρισμός. Τι θα είναι κρίσιμο την επόμενη πενταετία για τη Θεσσαλονίκη;

Και εδώ έχει μείνει πίσω η Θεσσαλονίκη και τρέχει να καλύψει τα νούμερα του 2019, δηλαδή έχει μια χαμένη τετραετία, όταν άλλοι προορισμοί στην Ελλάδα έχουν προχωρήσει πάρα πολύ μπροστά. Από εδώ και εμπρός δεν πρέπει να σκεφτόμαστε απλά μια τουριστική ανάπτυξη, αλλά ευρύτερα μια εξωστρέφεια της Θεσσαλονίκης, που να περιλαμβάνει πολλούς άλλους πυλώνες, που έχουν να κάνουν κυρίως με το ταλέντο που παράγει η πόλη, τις δυνατότητες και την καλή ζωή που προσφέρει. Η πόλη πρέπει να προσπαθήσει να τραβήξει όχι μόνο επισκέπτες προσωρινούς, αλλά ενδεχομένως και ανθρώπινο δυναμικό, ταλέντο, ψηφιακούς νομάδες, ανθρώπους που θα έρθουν και οι οποίοι θα δώσουν περισσότερη αξία στην πόλη. Θα δώσουν και

όχι μόνο θα πάρουν.

Το ινστιτούτο Goethe, που έχει σήμερα έδρα στο κτίριο που στεγαζόταν για πολλά χρόνια το γερμανικό σχολείο και όπου και εσύ πήγες σχολείο, περνά δύσκολες στιγμές, χωρίς να ξέρουμε τι του επιφυλάσσει το μέλλον. Ποια είναι η άποψή σου;

Υπάρχει αυτή η ανησυχία για το ινστιτούτο, που προκαλείται κυρίως από τη μεριά της Γερμανίας, που πρέπει να κάνει περικοπές εξόδων και δαπανών. Όμως το Goethe στη Θεσσαλονίκη έχει μια ιστορική σημασία, όχι μόνο για την πόλη, αλλά και για την ευρύτερη Βαλκανική. Ήταν αυτό που έστησε και τα αντίστοιχα ινστιτούτα στην Πρίστινα και σε άλλα βαλκανικά μέρη και έπαιξε πολύ μεγάλο ρόλο σε αυτό. Τα χρόνια που είχα την τύχη να είμαι στον δήμο Θεσσαλονίκης ο ρόλος του ήταν κομβικός στα πολιτιστικά πράγματα. Δεν ήταν απλά μια σχολή που κάνει γλώσσα και μαθήματα γερμανικών, αλλά προσέφερε ουσιαστικά στον πολιτισμό της πόλης. Τόσο στα Δημήτρια και τη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου όσο και στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου αλλά και σε όλους τους μεγάλους πολιτιστικούς θεσμούς το Goethe έχει δώσει ουσιαστικά πράγματα ακόμη και τα χρόνια της κρίσης. Και οικονομικά αλλά και μέσω της ποιότητας που έφεραν οι συνεργασίες που στήριξε με γερμανικά πολιτιστικά ιδρύματα. Επίσης και αυτό είναι εξίσου σημαντικό: βοήθησε τα χρόνια της κρίσης ώστε να ενισχυθεί η δημιουργική κοινότητα της Θεσσαλονίκης. Δημιούργησε κυψέλες μέσα από υποτροφίες, προγράμματα άλλων γερμανικών ή ευρωπαϊκών ιδρυμάτων και με την καθοδήγησή του είδαμε μια μεγάλη κινητικότητα στον τομέα της δημιουργικής κοινότητας της πόλης, μέσα από την οποία ξεπήδησαν σημαντικοί άνθρωποι και πρότζεκτς.

Φαντάζομαι ότι θα είσαι και αντίθετος στην προοπτική του ινστιτούτου Goethe να παραμείνει ως απλό παράρτημα της Αθήνας.

Φυσικά. Είναι μια κίνηση που έγινε και με το Γαλλικό ινστιτούτο, το οποίο επίσης είναι σε μεγάλη πίεση, και με το Βρετανικό Συμβούλιο, που και αυτό έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πόλη και το οποίο ουσιαστικά εξαφανίστηκε καθώς και με το Ιταλικό ινστιτούτο. Βλέπουμε τι συμβαίνει όταν συρρικνώνονται οι δυναμικές αυτών των ινστιτούτων. Στην πραγματικότητα εξαφανίζονται και γίνονται γραφεία και παραρτήματα που χάνονται. Γι' αυτό πρέπει αυτός ο χώρος να παραμείνει ζωντανός σε εκείνο το σημείο της πόλης, γιατί έχει ιστορική σημασία για τη Θεσσαλονίκη. Και πρέπει και η Θεσσαλονίκη να βοηθήσει και να φροντίσει να μείνει έτσι όπως είναι. Εκεί, δίπλα στο Λαογραφικό Μουσείο, που είναι ένας άλλος υπέροχος χώρος. Γιατί μαζί αποτελούν μια νησίδα πολιτισμού.

REUNION ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ

'63

27-28 Μαΐου 2023 στο Πόρτο Καρράς, εμείς, του '63 οι εκδρομείς, μα όχι όλοι.

Τον συντονισμό, όπως πάντα άλλωστε, ανέλαβαν οι Μυρτώ Παπακωνσταντίνου, Λένια Δεδέκα, Ηρώ Δανιηλίδου και ο άντρας της παρέας Σωκράτης Μανιατόπουλος. Οργάνωση-διεκπεραίωση Μαρία Καλλιδοπούλου.

Μέγας κορηγός ο Στέφανος Τζιρίτης, ο οποίος ανέλαβε τις μεταφορές εκτός πόλης προσφέροντας λεωφορείο. Μοιραστήκαμε αγκαλιές, ευχές, γέλια, ενθυμήσεις, συγκινήσεις. Τέλος, σβήσαμε εξήντα κεράκια, και -αψηφώντας ζάχαρα, χοληστερίνες και καταθλίψεις- εφορμήσαμε στην τούρτα της Μυρτώ, μια ονειρευμένη σοκολάτα τζαντούγια. Επειδή κι εφόσον οι δεκαετίες ανήκουν πλέον στο παρελθόν, δώσαμε μία υπόσχεση κι ευχηθήκαμε : «με φόρα, παιδιά, και του χρόνου!»

Υπήρξαν και οι φωτορεπόρτερ από όπου και τα αντίστοιχα στιγμιότυπα. *ΥΓ. το κείμενο επεξεργάστηκε η γνωστή και αναγνωρισμένη συγγραφέας της τάξης Λία Μεγάλου Σεφεριάδη.*

50 χρόνια μετά...

Της Λέττυς Βαρέλλα

18 από τους 40 δεκαοκτάρηδες που τον Ιούνιο του 1973 φόρεσαν τουαλέτες και κοστούμια για να πάρουν μέρος στην τελετή αποφοίτησης από τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης (φωτογραφία 1) αντάμωσαν στις 9 Νοεμβρίου, δηλαδή μισό αιώνα μετά, σε μια φαρμαβέρα της πόλης, όπως φαίνεται στις υπόλοιπες φωτογραφίες. Ήταν εκεί 7 κορίτσια 68 χρονών: η Βίκυ, η Ελένη, η Κατερίνα και η Κατερίνα, η Λία, η Λέττυ και η Μυρτώ (πού ήρθε ειδικά από την Αθήνα, όπου ζει) και 11 συνομήλικα αγόρια: ο Δημήτρης, ο Βασίλης, ο Γιώργος, ο Δημοσθένης, ο Αλέκος και ο Αλέκος, ο Σάκης, ο Θανάσης, ο Τάκης, ο Μανώλης και ο Ερωτόκριτος (εκπροσωπώντας και τον δίδυμο αδελφό του Γιάννη). Ο συνδετικός κρίκος της τάξης μας ήταν παραδόξως πάντα ο Δημήτρης ο Μπράκος, παρόλο που ζει στο Μόναχο. Σ' αυτόν οφείλουμε και αυτήν την επετειακή συνάντηση. Δημιούργησε την ομάδα Abi_1973

REUNION ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ

'73

στο Viber, τηλεφώνησε προσωπικά σε όσους μπόρεσε, επέλεξε το σημείο και το μενού και την επόμενη μέρα μας έστειλε το παρακάτω μήνυμα: «Ευχαριστώ όλους για τις φωτογραφίες που στείλανε, που τελικά δεν είναι τίποτε άλλο από εικονογραφημένες αναμνήσεις. Ο συμπολίτης μας Ναζίμ Χικμέτ έγραψε σ' ένα ποίημά του: «...ένας δεκαοκτάχρονος αποκοιμάται δίχως αναμνήσεις». Και ο Νταλί είπε ότι η στιγμή που γεννιέται μια ανάμνηση είναι η στιγμή του αποχωρισμού. Αν όλ' αυτά ισχύουν, τότε χτες, μετά από πενήντα χρόνια, ίσως κατάφεραν οι αναμνήσεις να πάρουν εκδίκηση και να μας ξαναενώσουν για μερικές στιγμές ή και παραπάνω. Και είμαι σίγουρος, μεγάλη Χικμέτ, ότι κάποιοι εξηνταοκτάρηδες πήγαν χτες με αναμνήσεις και με ζεστή καρδιά για ύπνο. Καλή μας αντάμωση σύντομα πάλι!» Σιωπώ με ζεστή καρδιά και τον ευχαριστώ εκ μέρους όλων για τη δημιουργία μιας νέας γλυκιάς ανάμνησης!

REUNION ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ

'83

Τον Μάιο έγινε άλλο ένα ΟΥΖΟΡΕΥΝΙΟΝ της τάξης του 83.

Επετειακό αυτή την φορά για τα 40 χρόνια από την αποφοίτηση. Ο ζεστός καιρός, η πανέμορφη θέα από τον "ΒΡΑΧΟ" και οι εκπλήξεις από συμμαθητές που εμφανίστηκαν μετά από 40 χρόνια, μαζί με την πάντα καλή διάθεση που υπάρχει όταν συναντιόμαστε, οδήγησαν το party μέχρι αργά το βράδυ. Στο επόμενο ραντεβού λοιπόν ΑΜΕΣΑ!!!

REUNION ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ

'93

Αρχές Σεπτεμβρη. Όπως και 30 χρόνια πριν.

Επισημάνθηκε πολλάκις πως το ραντεβού θα είναι στο προαύλιο του παλιού μας σχολείου, Βας. Όλγας 66, και όχι στο παλιό «Di Studi».

Περπατώντας τον γνώριμο δρόμο για το παλιό σχολείο μόνο ωραίες αναμνήσεις μου ερχόταν, οι παρέες με τους συμμαθητές, τα ασταμάτητα πειράγματα και γενικά μια ανεμελιά που τόσο μου είχε λείψει.

Πόσοι θα έρθουν τελικά; Θα με θυμούνται; Εγώ;... Θα τους καταλάβω;

Και ενώ νόμιζα ότι θα ήμουν ο πρώτος, ήδη υπήρχε ένα πηγαδάκι στο σχολείο. Με το που διασταυρώθηκαν τα βλέμματά μας ήταν λες και δε πέρασε μια μέρα. Ήδη εκείνη τη στιγμή, και φαντάζομαι και όλοι οι άλλοι, είχα γεμίσει με χαρά.

Είχαμε μεριμνήσει, και το Goethe Institut μας επέτρεψε την είσοδο στους χώρους του παλιού σχολείου. Ευχαριστούμε πάρα πολύ τον κ. Πύργο Βουλγαρόπουλο για την τέλεια υποδοχή και οργάνωση! Με το που μπήκαμε στις αίθουσες κοιταχτήκαμε για λίγο και μετά ξεχυθήκαμε στα σημεία που καθόμασταν σαν μαθητές, για να θυμηθούμε έστω και για λίγο πώς βλέπαμε μικροί. Ξαφνικά καταλάβαμε πως οι αίθουσες ήταν πολύ μικρές, ενώ πριν χρόνια στα αθώα μας μάτια φαινόταν πολύ μεγαλύτερες.

Η μεγαλύτερη όμως έκπληξη ήρθε όταν μπήκαμε στο παλιό γυμναστήριο, την Turnhalle, όπου και κάναμε και όλες τις εκδηλώσεις μας. Ο συμμαθητής μας Νίκος Φαρδέλας έβγαλε μέσα από την τσάντα του αμέτρητα GB, τα οποία με ευλάβεια διατηρούσε όλα αυτά τα χρόνια, με οπτικοακουστικού υλικό των τελευταίων μας ημερών σαν μαθητές στο σχολείο. Σιγή, γέλια, συγκίνηση και πειράγματα γέμισαν το γυμναστήριό μας. Ευχαριστούμε πολύ Νικόλα!

ΕΙΔΑ-ΕΜΑΘΑ-ΑΚΟΥΣΑ

TA NEA TON AΠΟΦΟΙΤΩΝ

1

Κλεοπάτρα Χατζηγιώση ('82)

Η εικαστικός Κλεοπάτρα Χατζηγιώση παρουσίασε τον περασμένο Σεπτέμβριο το πρότζεκτ Synthesian (synthetic+Thespis) / ART – CHAEOLOGY, μια εικαστική αφήγηση του Δίσκου της Φαιστού, στο καφέ του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου. Η εργασία της Χατζηγιώση συνίσταται στη δραματοποίηση των 45 εικονογραμμάτων του Δίσκου, μετατρέποντας το αρχαιότερο τυπογραφικό μνημείο σε μια πρωτότυπη γλυπτική εγκατάσταση. Η Χατζηγιώση δεν επιχειρεί να λύσει τον γρίφο, αλλά να μας εξοικειώσει με την αρχαία τέχνη αναδεικνύοντας τις εικονοποιτικές δυνατότητες

Αγγέλικα Παναγιωτίδου ('83)

Ο περασμένος Οκτώβρης ήταν μια πολύ δημιουργική περίοδος για την εικαστικό Αγγέλικα Παναγιωτίδου, μιας και συμμετείχε σε δύο ομαδικές εκθέσεις στην Αθήνα και στο Λονδίνο. Στην Αθήνα με την εικαστική ομάδα ΠΛΕΓΜΑ, που αποτελείται από 11 καλλιτέχνες, συμμετείχε στο Platforms Project 2023, στην Τεχνόπολη στο Γκάζι, και στο Λονδίνο στην έκθεση StART Art Global, στη Saatchi Gallery

3

Μια απόφοιτη στην Επίδαυρο!

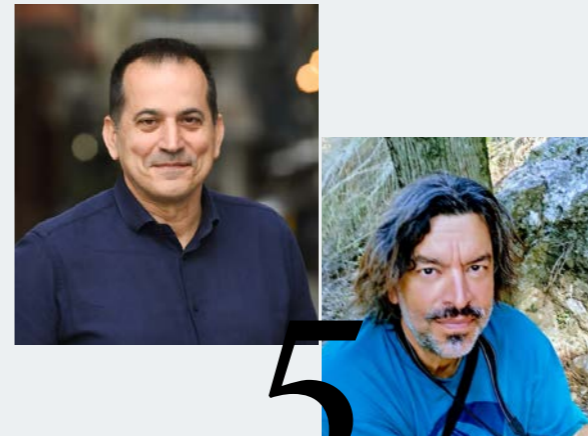
Η Δάφνη Κιουρκτσόγλου ('05) διαπρέπει εδώ και καιρό στο θέατρο και φέτος το καλοκαίρι συμμετείχε στην παράσταση του Εθνικού Θεάτρου «Ο Ιππόλυτος του Ευριπίδη», που ανέβηκε στην Επίδαυρο. Μια παράσταση σε σκηνοθεσία της Κατερίνας Ευαγγελιάτου με έναν δυναμικό 28μελή θίασο ηθοποιών και μουσικών. Η Δάφνη αποφοίτησε από το Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, ενώ παρακολούθησε μαθήματα σωματικού θεάτρου στην Βασιλική Ακαδημία Παραστατικών Τεχνών της Μαδρίτης. Το φετινό καλοκαίρι, πέρα από την παράσταση του Ιππόλυτου, την βρήκε σε γυρίσματα για την νέα σειρά του Ανδρέα Γεωργίου Famaagusta. Πάντα τέτοια!

4

«Οι Ληστές» του Friedrich Schiller στο Βασιλικό Θέατρο

Δύο απόφοιτοι του '75, συμμαθητές από τα προπαρασκευαστικά, παρέα στις σπουδές τους στη Χαϊδελβέργη, φίλοι από παιδιά, συνεργάζονται φέτος στη νέα παραγωγή του ΚΘΒΕ. Ο Ακύλλας Καραζήσης σκηνοθετεί και η Λόλα Τότσιου γράφει τη μουσική για το έργο «Οι Ληστές» του Friedrich Schiller, που θα ανέβει τον Φεβρουάριο στη σκηνή του Βασιλικού Θεάτρου Θεσσαλονίκης. Η Λόλα Τότσιου και ο Ακύλλας Καραζήσης έχουν συνεργαστεί και στο παρελθόν, στην παραγωγή του Εθνικού Θεάτρου «Ο χορός της μοναχικής καρδιάς», σε σκηνοθεσία του Ακύλλα και μουσική της Λόλας (μάθαμε πως ήταν η πρώτη της δουλειά για το θέατρο). Η πρεμιέρα προγραμματίζεται για τις 22 Φεβρουαρίου 2024. Περιμένουμε με χαρά να δούμε την παράσταση και τους ευχόμαστε καλή επιτυχία στη νέα τους δουλειά.

5

ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ Δύο απόφοιτοι στα δημοτικά συμβούλια

Δύο μέλη του ΣΑΓΕΣ εκλέχτηκαν στις πρόσφατες αυτοδιοικητικές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν τον Οκτώβριο. Συγκεκριμένα ο Σπύρος Πέγκας (απόφοιτος του '86) ήταν υποψήφιος δήμαρχος στον δήμο Θεσσαλονίκης με τον συνδυασμό «Θεσσαλονίκη για Όλους», που αναδείχτηκε τρίτος συνδυασμός με 20,7% στις εκλογές του πρώτου γύρου, εκλέγοντας 5 έδρες. Ο κ. Πέγκας θα συμμετέχει στο επόμενο δημοτικό συμβούλιο Θεσσαλονίκης ως επικεφαλής του συνδυασμού. Ακόμη στα δημοτικά έδρανα της Καλαμαριάς θα καθίσει και ο Νίκος Μισυρλής ('79), ο οποίος αναδείχτηκε 15ος δημοτικός σύμβουλος με τον συνδυασμό της Χρύσας Αράπογλου «Καλαμαριά Μητέρα πόλη» στον δήμο Καλαμαριάς, συγκεντρώνοντας 248 σταυρούς.

6

Διευθύντρια ενημέρωσης της ΕΡΤ-3 η Σύνθια Σάπικα

Η δημοσιογράφος και απόφοιτος του '86 Σύνθια Σάπικα ανέλαβε διευθύντρια ενημέρωσης της ΕΡΤ3. Η απόφοιτη της ΓΣΘ σπούδασε Γερμανική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, καθώς και δημοσιογραφία και υποκριτική στην Αθήνα. Το 2015 πέρασε πρώτη στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ και παρουσίαζε την εκπομπή ΣΥΝ στην ΕΡΤ 3, ενώ τα τελευταία χρόνια είχε την αρχισυνταξία και την παρουσίαση του καθημερινού μεσημεριανού μαγκαζίνο του τρίτου καναλιού. Είναι μητέρα δύο παιδιών. Στις εθνικές εκλογές του 2019 ήταν υποψήφια βουλευτής με τη ΝΔ στην Α' Θεσσαλονίκης, αλλά δεν εκλέχτηκε.

Σύνθια, σιδεροκέφαλη!

DOLLS OF DRESDEN

Σε παγκόσμια πρεμιέρα προβλήθηκε online η ταινία DOLLS OF DRESDEN στο 64ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Πέντε απόφοιτοι της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης, ο Πύργος Καλομενόπουλος (απόφοιτος του 1978, παραγωγός), η Πηνελόπη Βαλτή (απόφοιτος του 1978, σκηνογράφος) η Αλεξία Μπεζίκη (απόφοιτος του 1999, σεναριογράφος και ηθοποιός), ο Ακύλλας Καραζήσης (απόφοιτος του 1975, ηθοποιός και σκηνοθέτης) και ο Πύργος Γλάστρας (απόφοιτος του 1988, ηθοποιός) συνεργάστηκαν για τη δημιουργία της ταινίας.

8

Λία Μεγάλου Σεφεριάδου ('63)

Τον περασμένο Νοέμβριο η Αλυσίδα Πολιτισμού του βιβλιοπωλείου Ιανός και οι εκδόσεις Κέδρος διοργάνωσαν παρουσίαση των βιβλίων της Λίας Μεγάλου-Σεφεριάδου «Μέρες και Νύχτες της Ζωής μας» και «Ο χρόνος ο σόρατος, ο ορατός: Εβδομήντα ποιήματα και ένα υστερόγραφο». Η Λία Μεγάλου-Σεφεριάδου είναι γνωστή συγγραφέας, γεννημένη το 1945 στη Θεσσαλονίκη. Το 1965 μετοίκησε στην Αθήνα, όπου ζει μέχρι σήμερα. Το 1966 εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό «Εποχές» με το διήγημα "Έντεκα γράμματα κι ένα υστερόγραφο", με πρόλογο του Άγγελου Τερζάκη.

**FOLLOW
US!**

SAGES

<https://www.sages.gr/>

<https://www.facebook.com/groups/7706575732>

<https://www.instagram.com/sagesthess>